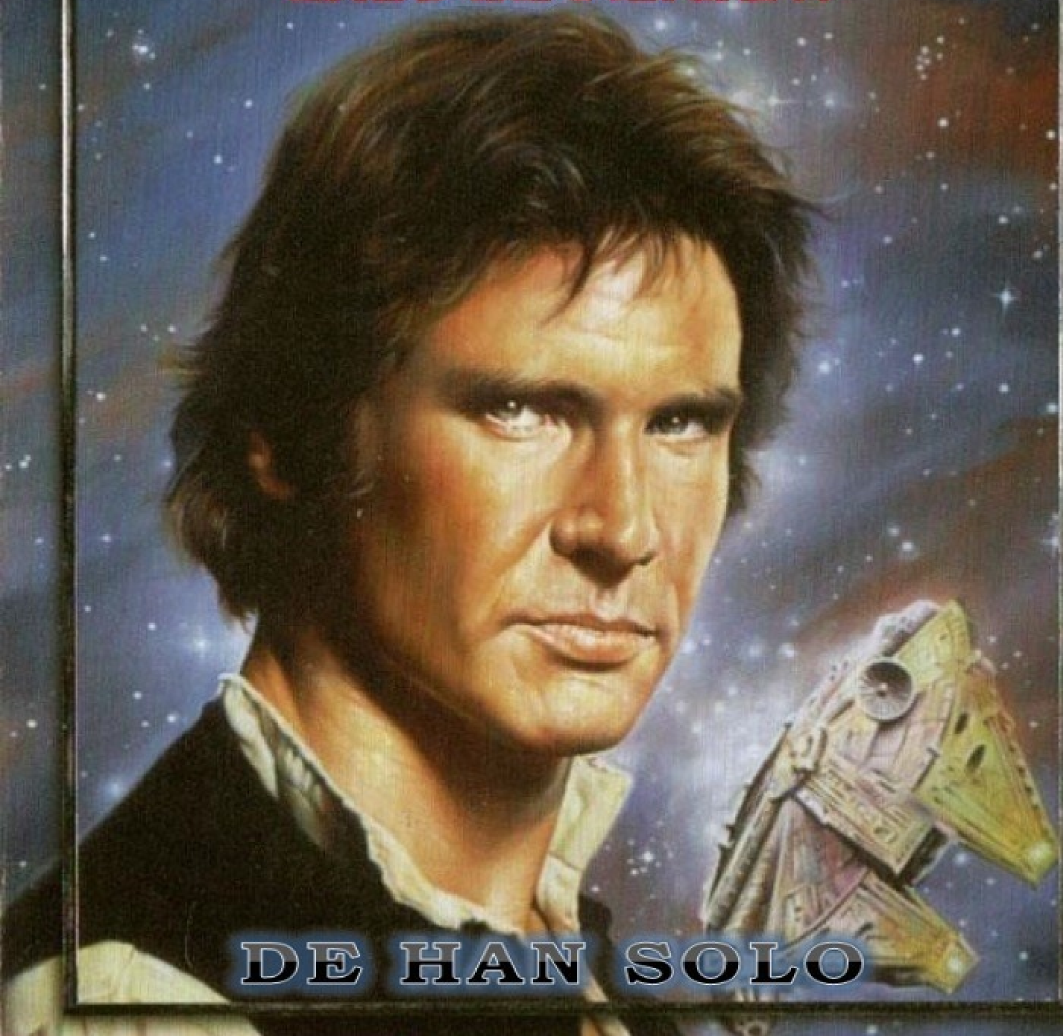
STAR WARS®

JURNAL

EROU DE ÎNCHIRIAT

DE HAN SOLO

DONNA TAUSCHER

HAN SOLO – JURNAL

Traducere făcută de *Dumitrescu Cristian*

Donna Tauscher

Hero for Hire by Han Solo – Journal

1998

Donna Tauscher

Donna Tauscher (1954-2019) este cunoscută ca fiind autoarea *Jurnalului lui Han Solo: Erou de închiriat*. Nuvela relatează evenimentele filmului *Star Wars Episodul IV: O nouă speranţă* (1977) din punctul de vedere al unuia dintre personajele sale principale, Han Solo.

PROLOG

Han Solo are probleme. Fiind eliberat recent din carbonită de către Prinţesa Leia, acum este închis într-o celulă mică şi întunecată din temniţa palatului Huttului Jabba. Aşteaptă să fie condamnat la moarte. De parcă asta nu ar fi fost suficient, mai suferă şi de boala hibernării – greaţă, orbire şi gânduri confuze. Ca să nu mai menţionăm că nu ştie ce s-a întâmplat cu Prinţesa Leia. Evident, nu este în stare să pună la cale o evadare. Şi nici măcar prezenţa lui Chewbacca, în celulă cu el, nu-i oferă prea multe speranţe.

Între timp, prezenţa lui Han a ajuns în atenţia unui călugăr, Sai'da, din Ordinul călugărilor B'omarr. Călugării B'omarr trăiesc chiar în nucleul misteriosului palat în care Jabba a revendicat ilegal camerele exterioare. Călugării B'omarr au construit acest palat ca pe o mănăstire, dar, în cele din urmă, s-au retras în sanctuarul interior. Au făcut o pace incomodă cu Jabba.

Sai'da este istoric. Doreşte să cunoască şi alte specii, din afara sferei sale limitate. Auzise poveşti despre Alianţa Rebelilor şi despre Imperiu. Cu toate astea, rareori avea ocazia să discute cu cei implicaţi în luptele cotidiene. Se întrebă ce anume îl motiva pe cineva să îşi unească forţele cu una sau cu celălaltă dintre părţi. Cum se desfăşura şi se contura o viaţă individuală? Cum afecta ea istoria?

Acestea erau câteva dintre întrebările pe care Sai'da le analiza, pe măsură ce se apropia de celula lui Han Solo, condus de unul dintre paznicii lui Jabba. Sai'da era un bărbat înalt şi slab, îmbrăcat într-o robă întunecată, a cărei glugă îi acoperea capul. Mergea liniştit, cu braţele încrucişate, cu capul înclinat într-o parte, contemplând interviul care avea să urmeze. Nu încearcă să converseze cu paznicul. Avea într-o mână un datapad pe care îl va activa imediat ce va intra în celulă. Toate conversaţiile vor fi înregistrate pentru a fi examinare ulterior.

Sai'da, la fel ca majoritatea călugărilor B'omarr foarte bine pregătiţi, avea o înţelegere unică, mistică, a felului de a fi al altor fiinţe. Simţea că va urma un schimb de idei foarte interesant.

NOTAREA Nr. 1 ÎN DATAPAD

Sai'da: Salutări, domnule Solo, sunt Sai'da, un istoric al Ordinului de călugări B'omarr. Noi am construit această mănăstire...

Han: Uau. Nu cred că voi avea nevoie de asistenţă religioasă pentru ultimele ore de viaţă, prietene, din moment ce nu intenţionez să rămân aici suficient de mult timp ca să devin un aperitiv pentru rancorul lui Jabba.

Sai'da: Nu, mă înţelegi greşit. Vreau să aflu istoria ta. Nu sunt aici pentru slujba dinainte de moarte.

Han: Chewie, te-ar deranja să-l conduci pe noul nostru prieten la uşă? Am unele probleme, domnule, şi dacă-ţi spun cum am ajuns aici, asta nu mă va ajuta cu niciuna dintre ele. Fără supărare. În plus, îmi este greu pentru moment chiar şi să ţin capul ridicat. Sunt destul de buimac şi, a da!, în caz că ţi-a scăpat, sunt orb. Chewie, ajută-mă să mă aşez înainte să-l arunci afară pe tipul ăsta.

Sai'da: Nu este nevoie de violenţă. Eu nu sunt temnicerul tău. În plus, acum sunt închis aici, cu tine. Nu am acces la celulă. Unul dintre paznicii lui Jabba m-a lăsat să intru.

Han: Asta tot nu mi se pare prea prietenos. Tu şi gardianul sunteţi prieteni, nu? Nu contează, nu vreau să ştiu.

Sai'da: Eu şi gardianul nu suntem prieteni. Eu vreau doar să vorbesc cu tine. Deoarece Ordinul meu îndeamnă la răbdare, am timp să aştept. Totuşi, tu nu pari să te simţi prea bine. Este boala hibernării?

Han: Deci, ştii câte ceva, nu? Dacă ai nişte răspunsuri, poţi să iei loc. De exemplu, cam cât timp va dura boala asta? Sau şi mai bine, spune-mi ce i s-a întâmplat Prinţesei Leia.

Chewbacca: Grrrrrrlwaugh!!

Han: Este în regulă, amice. Îmi pare rău că nu ţi-am spus despre prinţesa noastră. Dar a fost un şoc să te găsesc în celulă. În plus, eram destul de dezorientat. Ca să nu mai vorbesc de greaţă. Dar, într-adevăr, este bine. Era foarte vie când m-a scos din carbonită. Abia ne-am reunit, însă, când ne-a surprins râsul scârbos al lui Jabba. A fost o salvare de scurtă durată. Şi, din moment ce nu este genul care să asculte de raţiune – mare

surpriză –, ticăloşii lui m-au dus în mizeria asta umedă, plină de zoaie, care vrea să se numească celulă şi acum nu mai ştiu unde este. Deci, spune-mi din nou care e numele tău, călugărule?

Sai'da: Sai'da.

Han: Bine, Sai'da. Spune-mi unde este prinţesa.

Sai'da: Din câte ştiu, este cu Jabba. Este nevătămată. Toată animozitatea lui este îndreptată împotriva ta.

Han: Animozitate? Ăsta este un mod politicos de a o spune. Îmi place cum vorbiţi, voi, ăştia educaţi. Adică, eu mă aştept să apară bătăuşii ăia molâi ai lui Jabba şi tu spui... Nu contează. Ascultă, ideea este că tu nu crezi că prinţesa este în pericol?

Sai'da: Nu pot fi sigur de nimic când este vorba despre Jabba, dar nu cred că se află în pericol, pentru moment.

Han: Pentru moment. Nu este îndeajuns de bine. Ne poţi duce la ea? Ştiu că nu par a fi în stare să încerc să o salvez, dar prietenul ăsta al meu, Chewie, se poate descurca cu partea fizică a încercării.

Chewbacca: Grrrrwwwl!

Sai'da: Nu vreau să te induc în eroare. Nu sunt în situaţia de a vă duce la prinţesă. Sunt aici, pur şi simplu, pentru a înregistra istoria ta şi...

Han: Poate că m-aş simţi un pic mai dornic să vorbesc dacă aş şti că îmi iese şi mie ceva din toată chestia asta. Cunoşti drumul prin palatul ăsta, nu? Dar, hei, cum de zici că eşti din mănăstire – ai spus că este o mănăstire, corect?

Sai'da: Corect.

Han: Trebuie să fie cea mai ciudată mănăstire din galaxie. Oricum, dacă nu eşti cu Jabba, care este treaba ta aici? De ce trebuie să-mi pierd timpul cu tine?

Sai'da: Timpul nu poate fi pierdut, domnule Solo. Lasă-mă să-mi explic prezenţa. Ordinul călugărilor B'omarr a construit această mănăstire ca un loc al exilului perfect. Este vastă. În cele din urmă, ne-am retras în sanctuarul interior, deoarece practicile noastre nu necesită mult spaţiu. Ne concentrăm pe puterea minţii şi a spiritului. Din păcate, lumea a început să pătrundă în cetate şi să-i folosească coridoarele şi camerele în scopuri comerciale şi ca ascunzători. Huttul Jabba a ocupat, în cele din urmă, o porţiune a mănăstirii noastre, care acum este

palatul său. Îl vedem rareori. Noi studiem filozofia şi menţinem pacea în sanctuarul nostru.

Han: Pace, nu? Sunteţi liniştiţi în timp ce Jabba face ravagii prin jumătate de galaxie?

Sai'da: El nu este preocuparea noastră.

Han: Ei bine, este a mea, călugărule, şi dacă nu eşti prieten cu Jabba, de unde ai ştiut că sunt aici?

Sai'da: Noi, călugării, ştim tot ce se întâmplă în palat. Avem o intuiţie mistică în ceea ce priveşte vieţile anumitor oameni. Viaţa ta mi-a atras atenţia. Eu sunt istoric şi mă interesează istoria ta. Jabba acceptă unele dintre cererile noastre, deoarece are o frică primitivă faţă de puterile noastre. Mi-a oferit acces la celula ta.

Han: Jabba se teme de ceva? Asta-i bună. Până la urmă, s-ar putea să fii persoana pe care să vreau să o cunosc. Deci, spune-mi, ştiai de mine şi despre istoria mea în timp ce îmi făceam reprezentaţia de om îngheţat?

Sai'da: Da, dar numai vag.

Han: Şi această intuiţie pe care o ai. O poţi folosi pentru a-mi spune ceva despre Leia?

Sai'da: Îţi pot spune că are o forţă interioară puternică, care nu este diminuată de captivitate.

Han: Aş fi putut să-ţi spun asta şi singur. Eu mă gandeam la ceva mai util. Dar totuşi… Tu ce crezi, Chewie?

Chewbacca: Waurrgh. Rrmph.

Han: Poate. Călugărul cunoaşte acest loc mai bine decât noi, asta-i sigur. Cred că nu avem nimic de pierdut. Pari să fii singura noastră opţiune, Sai'da, amice.

Sai'da: După cum am spus, nu vreau să-ţi ridic speranţele. Sunt istoric şi vreau să-ţi înregistrez povestea. Utilitatea mea ca artist al evadărilor, mă tem că este limitată. Asta dacă o spunem cu îngăduinţă.

Han: Cel puţin eşti sincer. Probabil. Dar crezi că mi-ai putea răspunde la câteva întrebări, între timp?

Sai'da: Poate că da. Dacă am ce să răspund.

Han: Bine, poţi începe prin a-mi spune cum arăţi.

Sai'da: Asta este irelevant. Numai mintea contează.

Han: Cred că glumeşti? Cred că ai stat în sanctuarul ăla al tău prea mult timp, amice, zău. Încearcă să stai îngheţat în carbonită pentru… Cât timp am fost ornament de perete,

Chewie?

Chewbacca: Awwrk.

Han: Un an? Un an. Sunt surprins că nu mi s-a transformat creierul într-o bucată mare de unsoare de melc. Îh. Nu mă bucur de asta. Că sunt orb. Mă simt încolţit, ca şi cum m-ar putea ataca cineva şi nu aş şti niciodată ce m-a lovit. Nu aşa sunt obişnuit să acţionez. Cât timp crezi că voi fi aşa, neajutorat?

Sai'da: Mă tem că, din nou, nu-ţi pot fi de niciun ajutor. Am auzit că suferi de boala hibernării, dar habar n-am cât timp durează. Cred că timpul petrecut în carbonită a fost un fel de experiment.

Han: Super. Utilă informaţie.

Sai'da: Îmi cer scuze pentru lipsa mea de cunoştinţe în acest domeniu. Poate că, în timp ce aştepţi să-ţi revină vederea, ai putea începe să-mi spui câte ceva din istoria ta.

Han: Nu ai spus, acum ceva timp, că voi, călugării, studiaţi filozofiile voastre personale şi staţi retraşi în sanctuarul vostru?

Sai'da: Ca istoric, eu sunt puţin diferit de colegii mei călugări. Din necesitate, eu am un interes pentru ceea ce se întâmplă dincolo de Ordinul meu. Uneori este chinuitoare această diferenţă de perspectivă.

Han: Pot să înţeleg asta. Eu însumi sunt retras. În orice caz, bănuiesc că sunt nevoit să stau aici. Nu prea am cum să-mi planific marea evadare în aceste condiţii. Poate că ar trebui să vorbesc cu tine şi să încerc să-mi scot din minte situaţia în care sunt. Poate că vei vedea ce tip de treabă sunt şi vei decide să mă ajuţi mai mult. Nu ai nimic de comentat? E în regulă. Tu ai răbdare iar eu am timp. Ei bine, nu am fost niciodată un tip vorbăreţ, dar acum, că mă gândesc la asta, m-ai prins – ca să spun aşa – într-un moment bun. Nu am mai avut ocazia să vorbesc în ultima vreme, aşa că presupun că nu ar strica să încerc să pun lucrurile cap la cap. Cel puţin dacă mor, legenda lui Han Solo va continua să trăiască.

Chewbacca: Varawrk!

Han: Nu e amuzant, Chewie. Hei, nu ţi l-am prezentat oficial pe Chewbacca, copilotul meu. Sunt sigur că va avea câteva lucruri de spus, dacă nu s-a schimbat prea mult în anul care a trecut. Se pare că alţii s-au schimbat, nu, Chewie? Ha! Dacă ceea ce spune Chewbacca este adevărat, Luke Skywalker

este acum Cavaler Jedi şi o să ne salveze din moment în moment. Asta mă face să râd. Mi se pare foarte puţin probabil că o să reuşească ceva puştiul ăla, chiar dacă este Jedi. A spus-o chiar el însuşi, nu, Chewie?

Chewbacca: Vrowwf.

Han: Multe schimbări s-au întâmplat într-un an. S-ar putea chiar să-l cred, dacă reuşeşte să ne scoată din palatul ăsta înfiorător. Să sperăm, cel puţin, că o va găsi pe Leia. Gândul că broascoiul ăla de gangster, slinos şi îmbuibat, o atinge...

Chewbacca: Gggrrowwwl!!

Han: Nu-i nimic, prietene. Va fi bine. Ai spus că Luke e pe drum. Cine ştie? Puştiul a mai reuşit câteva chestii uimitoare, trebuie să recunosc asta.

NOTAREA Nr. 2 ÎN DATAPAD

Han: Bine, de unde să încep? Dacă ceea ce vrei este o înregistrare istorică, bănuiesc că are mai mult de-a face cu Alianţa Rebelilor decât cu aventurile mele ca derbedeu, oricât de fascinante ar fi ele. Aşa că voi începe chiar cu momentul dinainte să-l cunosc pe bătrânul Ben şi pe puşti. Eu sunt contrabandist. E bine să stabilim asta încă de la început. Nu vreau să crezi că sunt vreun erou devotat Alianţei. Asta nu a făcut parte din trecutul meu.

Sai'da: Acum te-ai lăsat de contrabandă?

Han: Nu ştiu. Începe să pară că da. Oricum, înainte să mă întâlnesc cu actualii mei prieteni Rebeli, eram prea ocupat să încerc să menţin pe linia de plutire *Şoimul Mileniului*, pe Chewie şi pe mine, din punct de vedere al banilor, ca să mă gândesc prea mult la Alianţa Rebelilor. *Şoimul* are nevoie de o întreţinere serioasă pentru că este cea mai rapidă navă din galaxie şi asta nu este o laudă. De când am câştigat-o într-un – ca să zic aşa – joc de noroc, am încercat să am grijă de ea. Nu întâlneşti prea des o navă ca asta. Nu mă gândeam prea mult la Rebeli pe vremea când eram contrabandist. Nu că aş fi fost vreun susţinător al forţelor imperiale. Absolut deloc. Au încercat întotdeauna să mă doboare.

Am încercat întotdeauna să mă feresc de situaţiile care îi implicau pe imperiali sau pe Rebeli. Politica nu mă interesa. Supravieţuirea da. Singura mea întâlnire cu Alianţa Rebelilor nu a fost una fericită. Povestea asta este un pic în afara subiectului, dar ar trebui să ştii că am avut motive să nu fiu foarte încântat să am de-a face cu forţele Rebele. Vezi tu, mi-am riscat gâtul pentru a ajuta o veche prietenă... bine, o fată drăguţă şi tânără. Numele ei era Bria Tharen. M-a convins să o ajut, pe ea şi pe prietenii ei din Alianţă, iar eu mi-am convins prietenii să ne ajute. Acum, poate că nu poţi numiţi chiar prieteni o grămadă de contrabandişti, dar codul contrabandistului are ceva însemnătate. Este un fel de prietenie.

Nu o mai văzusem pe Bria de mult timp. Şi apoi, reapare în viaţa mea ca agent al Rebeliunii. Nu aveam chef să ascult nicio chestie de genul: *Hai să ajutăm cauza, Han*. Până când a

început să vorbească despre bani. Mai mulţi bani decât visasem vreodată să am. Ştia cum să mă convingă. Bria avea un plan bun. Lorzii Hutti de pe Ylesia adunaseră un stoc imens din cel mai bun glitterstim. Rebeliunea avea nevoie de bani şi încă de mulţi bani. Planul era simplu: furam mirodeniile şi le vindeam lorzilor Hutti ai crimei. Dacă eu şi amicii mei îi ajutam, am fi primit drept recompensă jumătate dintre mirodeniile de calitate. Asta ar fi stârnit interesul şi ambiţia oricărui contrabandist. Şi chiar a făcut-o. Nu mi-a trebuit timp să strâng o echipă.

Până acum, totul e bine, nu? Dar nu mai departe. Nu te voi plictisi cu detalii despre cât de complicată s-a dovedit a fi înţelegerea asta. Să spunem doar că a fost mai mult decât un furt simplu, şi a implicat o mulţime de lupte. Şi când ajungem în sfârşit la depozitele de mirodenii, ce crezi că se întâmplă? Bria şi colegii ei idealişti iau toate mirodeniile mai bune şi le lasă pe cele proaste pentru noi, scursurile de contrabandişti. Dacă am crezut că am câteva prietenii fragile, ei bine, puteam să le spun adio. *Prietenii* mei s-au întors împotriva mea într-o clipită. Au refuzat să creadă că nu ştiam nimic despre chestia asta. Aşa-numita mea trădare i-a făcut să fie cu adevărat furioşi. Au crezut că eram înţeles cu Bria. Au avut nişte reacţii destul de urâte. M-au acuzat pe mine pentru trădarea ei!

Şi ea, chiar a fost trădătoare. Bria a fost atât de implicată în Alianţa Rebelilor încât a trebuit să mă mai folosească încă o dată înainte să dispară. Sunt fraier, sau nu? Aşa că, atunci când a spus că ştia unde îşi păstrează comorile Marii Preoţi şi mă întrebă dacă aş putea-o ajuta...

Da, chiar şi după acel fiasco cu mirodeniile, tot am crezut că voi băga în buzunar câteva bijuterii. N-a fost aşa. În momentul în care am găsit acea comoară şi am vrut să o împart, ea a scos blasterul la mine! A spus că-i pare rău, dar Alianţa avea nevoie de comoară mai mult decât mine, pentru că trebuia să cumpere nave şi arme. Recunoştinţa nu făcea parte dintre calităţile ei.

Sai'da: Dar a crezut profund în Alianţă? Nu este asta o trăsătură umană, loialitatea?

Han: Da! Dar nu asta era ideea! Sigur, a tot vorbit despre Imperiu, cum că planifică ceva mare şi că Rebelii trebuie să-i oprească. Era sinceră. Dar tot m-a minţit! Trebuie să poţi avea încredere în fiinţe şi ea nu mi-a arătat că Rebelii sunt fiinţe în

care să ai încredere. Mi-am pierdut prietenii şi nu am avut niciun fel de câştig.

Chewbacca: Ahhhhroarr.

Han: Ai dreptate, Chewie, nu mi-am pierdut toţi prietenii. Încă îl am pe cel mai bun prieten al meu, pe copilotul meu. Dar nu am fost într-o dispoziţie bună, ca să nu spun mai mult. Oricum, înţelegi acum de ce precedentul meu cu Rebelii nu a fost unul deosebit. Nu vorbesc aici de politică. Ci doar de simpla interacţiune dintre noi.

Sunt genul de tip căruia îi place să fie neutru şi să evite încurcăturile. Nu că asta este întotdeauna posibil. Întotdeauna există cineva cu care trebuie să ai de-a face sau să rişti. Totuşi, nu trebuie să-mi placă.

Ei bine, istoricule, sunt obosit şi abia am început. Nu ştiu dacă este de la carbonit sau doar pentru că ţi-am spus despre prima mea încurcătură minoră cu Rebelii. Nu sunt obişnuit să vorbesc atât de mult. Să retrăieşti toate astea nu este chiar atât de uşor, pe cât ai crede.

Oricum, am auzit mai târziu că Bria a fost ucisă într-un raid. Asta m-a zguduit. Chiar şi după ce m-a trădat, încă îmi păsa de ea.

Şi acum, ei bine, stau aici cu Leia capturată şi îmi aştept cine ştie ce soartă. Crezi că şi Leia stă într-o celulă mizerabilă, ca asta? A lăsat-o Jabba în pace?

Sai'da: Domnule Solo, vă recomand să vă concentraţi asupra faptului că prinţesa dumneavoastră este în viaţă. Asta e tot ce ştiu.

Han: Mi-aş dori să mă pot linişti. Şi să nu mă mai gândesc la ce se întâmplă aici şi acum. Dar nu este uşor. Mă tot gândesc la prinţesă. Aşa că nu voi înceta să-ţi tot cer ajutorul, atâta timp cât ea este prizonieră. Ne-am înţeles?

NOTAREA Nr. 3 ÎN DATAPAD

Han: Deci, să lăsăm deocamdată problema mea cu Rebelii. Să ne întoarcem la primul punct al acestei poveşti, adică întâlnirea cu bătrânul şi puştiul – un duo cu probleme. I-aş fi evitat dacă nu aş fi fost disperat după bani. Povestea vieţii mele. Vecinul tău, Jabba, nu a fost mulţumit de mine după ce i-am aruncat o încărcătură de mirodenii pe care o transportam pentru el. Nu este un tip tocmai înţelegător. Nu-i păsa prea mult că mă abordaseră imperialii şi că nu voiam să-mi petrec tot restul vieţii fiind torturat de o grămadă de proşti. Sunt mai amuzant aşa cum sunt. Chiar m-am gândit că voi găsi încărcătura aia de mirodenii pe care o abandonasem. Visam frumos. Aşa că, Jabba era pe urmele mele, presându-mă să-i plătesc paguba, iar eu mă tot perpeleam prin Mos Eisley, evitându-l şi încercând să câştig nişte bani.

Ca să spun adevărul, nu prea aveam multe de făcut atunci când a venit Chewbacca să-mi spune că se pot scoate bani de la două personaje care se aflau în cantina lui Chaimun. Chewie îmi tot spune despre un copil care tocmai a venit de la o fermă şi un bătrân cu o sabie de lumină. O sabie de lumină, dacă-ţi vine să crezi. Mă gândeam: *Cine mai foloseşte antichitatea aia?* Dar Chewie îmi spuse că bătrânul ştia cum s-o folosească. Nu era un truc. O scosese împotriva a doi bătăuşi care-l ameninţaseră pe puşti şi îi făcuse bucăţi.

Ce îmi păsa mie? Mi se promiseseră ceva bani, aşa că mă îndreptam spre cantină să văd despre ce este vorba. Este destul de greu să ieşi în evidenţă într-un adăpost pentru nelegiuiţi, dar ei reuşeau să o facă. Am avut un presentiment când i-am întâlnit pe cei doi, că excursia aceea simplă, până la Alderaan, avea să mă coste mai mult decât le cerusem. Dar cu Jabba gata să-i pună pe vânătorii de recompense după mine, nu am avut altă alegere.

Partea mea era de 17.000 de credite – nu mi-a venit să cred: eu cerusem doar 10.000, dar bătrânul îmi spuse că îmi va da 2.000 pe loc şi apoi încă 15.000 pe Alderaan. Nu era rău pentru un salt în spaţiu. Şi care era marfa? Doi oameni şi doi droizi. Şi nicio încurcătură cu Imperiul. Simplu, nu? Ar fi trebuit

să ştiu pe loc că era pusă un fel de recompensă pentru ei. Chiar mai rău, după cum se dovedi ulterior.

Te-ai fi gândit că atunci când au apărut gorilele imperiale, căutându-i în cantină, că aş fi fost ceva mai atent. Le-aş fi putut spune chiar atunci: *Hei, băieţi, voi îmi faceţi mai multe probleme decât am nevoie acum*. Dar aveam promisiunea celor 17.000 de credite în faţa ochilor, precum o imagine hipnotică, şi am lăsat garda jos.

Este ciudat cum ştii anumite lucruri despre oameni şi nu poţi să le accepţi pe moment. Sigur că era vorba de bani, dar trebuie să recunosc că oricât de mult mă irita puştiul, îmi şi intrase pe sub piele, într-un mod amuzant. Voiam să-l învăţ câte ceva. Era prea naiv. Prea făcea pe isteţul. Era începător, dar tot îmi vorbea despre cât de multe erau cele 17.000 de credite pentru o singură călătorie. Cum şi-ar fi putut cumpăra propria navă cu banii ăia. Când am întrebat cine avea să o piloteze, se indignă, de parcă ar fi fost cel mai bun pilot din galaxie.

Văzusem tot timpul copii ca el. Foarte multă vorbărie şi piepturi umflate, dar nimic care să-i scoată în evidenţă. Nu rezistau prea mult. Voiam doar să văd dacă el era diferit.

Apropo de diferit – bătrânul părea o legendă sau ceva de genul ăsta, cu pelerina şi sabia de lumină. Avea o privire ciudată în ochi. Dar era de treabă, nu aveam ce zice. A fost o tocmeală simplă. Totuşi, exista ceva ciudat... o intensitate pe care nu o vezi prea des prin Mos Eisley.

Majoritatea fiinţelor din portul ăla spaţial, se comportau de parcă nu le păsa de nimic, iar pentru majoritatea chiar aşa era. Cu excepţia cazului în care le deveneai antipatic. Atunci aveai probleme. Dar ăia doi se remarcau. Mă interesau. Şi nu neapărat într-un mod bun.

Şi nava mea îi interesa. Chiar ar fi trebuit. *Şoimul Mileniului*. Ţi-am vorbit un pic despre ea. Este o frumuseţe. Bine, un pic cam ponosită la prima vedere, dar nimeni nu are un spirit ca al ei. Este un cargobot Corellian uşor, modificat. Mamă, dar cât de modificată! Eu şi Chewie nu facem decât să lucrăm la ea. Şi chiar dacă cei doi Jedi nu auziseră niciodată de ea, majoritatea fiinţelor din Mos Eisley auziseră. Avea o reputaţie prin toată galaxia. Nava aia făcuse ruta Kessel în mai puţin de doisprezece parseci!

Este o navă care te entuziasmează, Sai'da; unu la un

milion.

NOTAREA Nr. 4 ÎN DATAPAD

Han: Dacă aş mai fi avut vreo îndoială cu privire la necesitatea plecării spre sistemul Alderaan, cu noua mea marfă ciudată în *Şoim*, a fost rapid risipită. Greedo apăru la masa mea din cantină, imediat ce plecaseră Ben şi Luke. Ai înţeles până acum, istoricule? Ben şi Luke sunt bătrânul şi puştiul. Vreau să scrii cum trebuie. Iar Greedo era un trepăduş Rodian fără minte, care lucra pentru Jabba. Ucigaş de închiriat. Ai înţeles asta? Bine.

Greedo era îndrăzneţ, ca unul dintre păianjenii aceia Eberon, otrăvitori, care erau pe cale să-şi prindă prada. Îmi spune că Jabba a pus o recompensă mare pe capul meu din cauza afacerii ăleia cu mirodenii. Încerc să-i explic că voi avea bani să plătesc. Totuşi, Greedo se şi imaginează cu buzunarele pline cu recompensa lui Jabba, şi văd imediat că nu mai am mult de trăit. Nu pot spune că-mi place să omor tot felul de personaje neplăcute în timpul liber, înţelegi, dar nici nu mă pot lăsa omorât. I-am vorbit într-un mod cu adevărat prietenos. Dar nu era la fel de deştept pe cât era de lacom. Am scos blasterul pe sub masă, foarte uşor, şi Greedo fu mort.

Ăsta-i necazul cu lacheii lui Jabba şi cu majoritatea cretinilor care lucrează pentru lorzii crimei. Nu îşi folosesc capul. Sau acea parte din anatomia lor în se află creierul lor subdezvoltat. Asta mă face să am un avantaj în faţa lor.

Mi-am dat seama că nu ăsta era sfârşitul micii scheme de hărţuire a lui Jabba. Chewie şi cu mine am şters-o spre Docul 94, umila casă a *Şoimului*. Eram pregătiţi pentru o acţiune de urmărire, dar nu pentru sosirea regelui Jabba însuşi. Atât de important eram pentru stima de sine a lui Jabba. Crede-mă. Nu era vorba doar despre bani. El nu voia să creadă cineva că l-am tras în piept cu mirodeniile, fără să plătesc. Jabba era pe pista de aterizare, având cu el tot felul de gunoaie extraterestre imaginabile. Mi-a strigat numele. Eu i-am răspuns din spate şi am speriat toată adunătura aia pestriţă. Mi-am dat seama că, dacă Jabba era cu ei, nu voia să mă omoare pe loc. Partizanii lui făceau de obicei treaba murdară.

I-am arătat lui Jabba ceva atitudine. Este singurul lucru

care îi atrage atenţia.

Nu trebuie să arăţi niciun fel de teamă în faţa grămezii ăleia sclavagiste. L-ai văzut, nu? Nu te obişnuieşti niciodată cu cât de dezgustător este. Mă şochează de fiecare dată. Nu că ar şti asta. Uneori, supravieţuirea înseamnă 50% spectacol, să arăţi bine.

Jabba se comportă de parcă ar fi suferit după moartea lui Greedo. De parcă el crezuse că noi doi eram prieteni. Şi el avea o atitudine destul de bună. Ştiam amândoi că nu spunea adevărul. I-am spus că îl voi rambursa, dar că am nevoie de timp. El fu de acord cu încă 20% în plus peste ce-i datoram. Desigur, îmi spuse că, dacă de data asta nu plăteam, ar fi pus un preţ atât de mare pe capul meu, încât nu aş mai fi putut să mă apropii de niciun sistem civilizat, pentru tot restul vieţii mele.

Asta *chiar am crezut-o*. L-am asigurat că va fi plăcerea mea să-i plătesc.

În minte îl şi vedeam pe vânătorul de recompense, Boba Fett, urmărindu-mă. Nici nu vrei să ştii despre Boba. Dacă nu l-ai întâlnit pe Boba Fett, înseamnă că ţi-ai trăit viaţa la adăpost, Sai'da, chiar şi în acest palat nenorocit. Doar auzind despre Boba, ţi-ai putea pierde linişte sufletească. Nici nu vreau să mă gândesc la el.

Deci, după cum îţi poţi imagina, Chewie şi cu mine am fost destul de nerăbdători să plecăm imediat spre Alderaan cu micul nostru echipaj ciudat.

NOTAREA Nr. 5 ÎN DATAPAD

Han: *Şoimul* era aproape gata şi eu visam să mă pot retrage pentru un timp într-un loc despre care să nu fi auzit Huttul Jabba. Cunoşteam câteva planete din Inelul Exterior care erau atât de mici şi în afara rutelor hiperspaţiale, încât puteai să ai una care să fie numai a ta. Mă gândeam că mi-ar prinde foarte bine un pic de relaxare pe una dintre ele. Dar ai dreptate. Şansele sunt foarte mici.

Deci, mai ajustam câte ceva pe ici, pe colo, la *Şoim* şi visam la mica mea fantezie, când apărură bătrânul şi puştiul, cu droizii după ei. Dar, având pe urmele lor *mult mai mult* decât era nevoie. E bine că pot pleca întotdeauna în grabă.

Chewbacca: Mphwramph.

Han: Ce este, prietene? Încă mai crezi că ar fi trebuit să prevezi situaţia aia? Ar fi trebuit să verifici înainte să accepţi micul nostru grup de fugari? Nu mai da vina pe tine că ai ratat spionul care îi urmărea.

Sai'da, probabil că ştii deja cât de sensibil poate fi Wookieeul ăsta mare şi bătrân.

Un lucru era sigur, totuşi, exista cineva care nu avea probleme să mulgă ceva bani de la Imperiu. Imperialii au ştiut exact când avea să sosească trupa noastră de Rebeli. Puştiul abia avu timp să insulte *Şoimul*. *Ce gunoi*, cred că i-a spus. Uram ignoranţa. Adică, nava aia depăşea cu cinci puncte viteza luminii!

Dar nu are rost să ne supărăm acum pentru vorbele alea.

Toată lumea urcă imediat la bord şi Chewbacca tocmai pregătea motoarele în timp ce eu făceam o inspecţie finală în exterior. Dintr-o dată, uşa docului sări în aer şi apărură trupele de şoc imperiale, trăgând. Am reuşit să dobor câteva gunoaie imperiale, ca să pot urca în *Şoim*. Mulţumită lui Chewie, am fost în spaţiul aerian de deasupra lui Mos Eisley într-un timp record. Ai văzut vreodată trupele de şoc imperiale?

Sai'da: Am auzit doar de ele. Sunt interesante?

Han: Oh, da. Sunt nişte băieţi ciudaţi, acoperiţi cu armuri albe, strălucitoare, cu căşti. Nu le vezi niciodată feţele. Toţi arată exact la fel. Acţionează exact la fel. Bănui că asta este şi

ideea. Imperiul nici nu vrea ca ei să pară oameni. Adică, sunt gata în orice moment să-şi dea viaţa pentru Imperiu. Sunt ca nişte insecte care vin direct spre tine, în roiuri. Pentru mine, droizii arată mai reali decât trupele de şoc.

Oricum, abia când am ajuns în spaţiu, lucrurile au devenit cu adevărat interesante. Nu a fost suficient că imperialii ne-au urmărit până în doc, dar au venit după noi şi câteva crucişătoare imperiale. Ok, nu eram prost. Mă prinsesem cât de importanţi erau pasagerii noştri.

Ai crede că ar fi putut menţiona că îi urmăreau forţele imperiale.

Trei crucişătoare veniră repede peste noi. Bătrânul rămase calm. Dar puştiul – nu era nicio surpriză – îmi era ca un ghimpe în coaste. Îmi ţipă: *De ce nu le depăşeşti? Am crezut că ai spus că este rapidă.* De parcă nu era nevoie de câteva calcule pentru a face saltul în hiperspaţiul! Chiar i-am spus puştiului: *Nu e ca şi cum ai culege recolta, băiete.*

Am depăşit crucişătoarele şi apoi am făcut saltul. Într-o clipă eram liberi şi fără probleme. Dacă nu aş fi fost prin preajmă, puştiul încă ar fi stat în portul spaţial Mos Eisley, căutând să cumpere o navă şi pălăvrăgind despre cât de bun era el.

Ştii ce, chiar îmi place să vorbesc despre toate astea. Mi-era teamă că nu mi se va dezgheţa niciodată creierul şi că trecutul va fi doar o poveste tulbure care i s-a întâmplat altcuiva. Nu că m-ar deranja să uit *câte ceva* din trecutul meu. Cred că am stat prea mult timp în carbonită. Pentru că acum, lucrurile arată altfel pentru mine decât înainte.

Sai'da: Cum aşa? Sunt curios să aflu despre experienţa ta în carbonită. Mă întreb ce schimbări de stare ţi-ar fi putut produce şi dacă se aseamănă cumva cu vreuna dintre meditaţiile B'omarr. Vrei să-mi vorbeşti despre timpul petrecut în carbonită?

Han: Nu chiar acum. Mai târziu, poate, dacă nu devii prea mistic. Chiar acum aş vrea să mă odihnesc un minut. Ascultă, Sai'da, crezi că ai putea măcar să-i duci un mesaj lui Leia? S-ar putea simţi ceva mai bine ştiind că sunt în viaţă şi alături de Chewbacca.

Sai'da: Presupun că aş putea concepe o modalitate de a-i trimite un mesaj. Poate când voi părăsi celula, aş putea cumva...

Nu sunt sigur. Să înţeleg că tu şi prinţesa sunteţi mai mult decât camarazi?

Han: Cred că da. Aşa sper. A trecut un an de când n-am mai văzut-o cu adevărat. Dar când am ieşit din hibernare şi am realizat că mă eliberase cineva, dar nu ştiam cine, am întrebat: *Cine eşti?* Şi ea mi-a răspuns: *Cineva care te iubeşte*.

Chewbacca: Rrrphmmmaff.

Han: Da, da, Chewie. Stai calm. Dar mi-a făcut bine să aud acele cuvinte. Am avut o perioadă destul de zbuciumată, Leia şi cu mine. Este la fel de dificilă ca şi mine, dacă îţi vine să crezi. Şi acum mă întreb dacă o voi mai revedea vreodată.

Sai'da: Nu se poate spune niciodată ce se va întâmpla în viitor. Deocamdată, domnule Solo, voi încerca să îi transmit prinţesei un mesaj scurt. Un salut de la cei doi prizonieri. Nimic mai mult.

Han: Mulţumesc.

NOTAREA Nr. 6 ÎN DATAPAD

Han: Ei bine, am fost destul de fericit pentru o vreme, după ce am scăpat de pe Mos Eisley şi de navele imperiale. Înaintam spre Alderaan şi scăpasem de problema mea monetară, iar *Şoimului* era nevătămat după încă o cicnire cu imperialii.

Ştii ce, nu le-am acordat prea multă atenţie droizilor. Asta a fost înainte să înţeleg ce bombă stoca R2-D2 în interiorul măruntaielor sale droide. Alea au fost zile bune, înainte să aud vreodată numele *Steaua Morţii*. Şi când te gândeşti că am spus că puştiul era naiv. Ei bine, uitându-mă în urmă, şi eu am fost destul de naiv.

Droizii erau şi ei *speciali*. R2 era uşor de suportat. Era amuzant într-un fel. Îşi vedea mai mult de ale lui. Dar amicul său, 3PO, era cu totul altceva. Era arogant, pentru un dispozitiv metalic care mergea! Oh, avea circuitele pline cu informaţii, desigur. Tu l-ai plăcea, pentru că ar fi fericit să vorbească cu tine oricât de mult ai putea suporta. Vorbeşte toate tipurile de limbi. Îţi poate spune chiar şi despre obiceiurile speciilor din toată galaxia. Din păcate, nu tăcea niciodată. Croncănea încontinuu până când ajungeai să vrei să ştii unde avea ascuns butonul de dezactivare a vocabulatorului. Serios. Chiar te călca pe nervi.

Apropo de călcatul pe nervi…

Iată-ne, îndreptându-ne spre Alderaan, sănătoşi şi bine, şi brusc, m-am simţit un pic subapreciat. Nu râde. Probabil că mă simt aşa destul de des. Nimeni nu-mi spusese nciun *Hei, Han, mulţumesc că ai fost atât de bun precum ai spus*. Desigur, eram plătit, dar nu asta era ideea. Tocmai avuseserăm o evadare destul de reuşită şi ei se comportau de parcă ar fi fost o nimica toată. Nu ştiu. Poate că ideea este că doar găseam scuze pentru felul iritant de a fi al bătrânului şi al puştiului. Iată-ne, strânşi împreună, şi ai putea crede că aveau ceva interesant de spus. Dar nu. Bătrânul era prea ocupat să-l antreneze pe Luke, despre cum să ia legătura cu Forţa. Vezi tu, Ben îi dăduse puştiului o sabie de lumină, la fel ca cea cu care lovise târâtoarele alea din cantină. Un tub de lumină, de modă veche, doar asta era. Ben îl

învăţa cum să pareze loviturile de blaster ale unui droid căutător care plutea în faţa lui. Ar fi putut să-i dea un blaster şi să-i spună să-l termine! Ar fi fost mult mai uşor.

Dar nu, el spunea lucruri de genul: *Un Jedi poate simţi Forţa cum curge prin el*. Şi Luke era extrem de serios încercând să simtă această Forţă. Era mai mult decât *puteam să suport*. Le-am spus că umblasem prin galaxie mai mult decât oricare dintre ei şi, deşi am văzut o mulţime de lucruri ciudate, nu am văzut niciodată o Forţă atotputernică care să controleze totul. Le-am spus că totul era doar o aiureală religioasă, că nu exista nicio energie mistică care să-mi controleze destinul.

Pur şi simplu, m-au ignorat. Dar, ca să spun adevărul, ceea ce spusesem nu era chiar ceea ce credeam. Permite-mi să mă adun un minut, da? Toată vorbăria asta este destul de obositoare. Hibernarea nu este tocmai o vacanţă.

Poate că despre asta este vorba: ştiu nişte chestii pe care tu nu le ştii. Oh, minunat, asta este la fel de clar ca o ploaie de meteoriţi. Lasă-mă să mai încerc o dată. Eu am reputaţia că sunt norocos, ştii? Salvele de blaster m-au ratat la milisecundă. De mai multe ori în viaţă, am părăsit locul greşit exact la momentul potrivit. E ca şi cum, dacă viaţa îmi este ameninţată, ştiu imediat cum să mă salvez. Probabil că îi poţi spune intuiţie. Pot să scap, la mustaţă, din tot felul de probleme.

Chewbacca: Rowwrrk!

Han: Ahhh, Chewie, nici problema asta nu s-a terminat încă. În plus, uneori chiar ştii că o situaţie va fi rea, foarte rea, şi tot nu poţi să stai deoparte de ea pentru că sunt implicaţi şi alţi oameni. Viaţa devine cu adevărat complicată, nu, prietene?

Deci, i-am spus lui Ben că nu exista nicio Forţă mistică în univers. Eram atât de sigur că, atunci când lucrurile se rezolvau cu bine, era doar noroc simplu. Dar acum, privind în urmă, cred că probabil avea dreptate. El îmi spuse că norocul nu exista. Până la urmă, s-a dovedit că tipul ăla bătrân chiar ştia ce spune. Mi-aş dori să fi vorbit mai mult cu el în loc să fiu… Ei bine, aşa cum sunt de obicei. Ha!

Pun pariu că mi-ar fi putut spune câteva poveşti din Războiul Clonelor. Am auzit poveşti despre Cavalerii Jedi, dar eu crezusem că au dispărut demult. Aşa că, la vremea aceea, nu eram sigur că bătrânul nu era doar un pustnic care delira. Şi dacă ar fi fost aşa, nu voiam să-l încurajeze pe Luke. Puştiul

avea destule probleme cu atitudinea aia a lui şi cu gura sa bogată.

Chewbacca: Rhhrrmuph.

Han: Da, Chewie, cel puţin aveam ceva în comun. Îmi vine să râd când mă gândesc la asta.

Dar în ceea ce-l priveşte pe bătrân, Ben Kenobi, cred că şi intuiţia mea a avut dreptate. Pentru că ceva îmi spunea că el chiar este ceea ce spune. Pur şi simplu, eu *nu voiam* să cred toate aiurelile alea. Cu toate astea, l-am ascultat. Cred că din cauză că avusese imediat încredere în mine. Încrederea nu este ceva ce se împărtăşeşte în meseria mea. Majoritatea fiinţelor cu care am lucrat, aveau încredere un singur lucru – banii. Toată lumea căuta să înşele pe toată lumea. Dar bătrânul Ben, Obi-Wan Kenobi, mă crezuse pe cuvânt. Asta mă neliniştea. Părea să creadă că sunt mai mult decât un contrabandist şi un vagabond. Şi asta nu era doar o presupunere a mea.

Sai'da: Ce credea că eşti?

Han: Bună întrebare. Nu ştiu exact. Cu excepţia faptului că i-a spus lui Luke, atunci când m-a cunoscut, că nu eram doar un simplu contrabandist Corellian sau vreun bandit minor. Oh, desigur, poate că asta nu sună chiar ca o laudă pentru tine, dar mie mi s-a părut că era destul de perspicace. Am muncit din greu pentru a purta masca asta, iar bătrânul văzuse prin ea. Îţi spun, putea să-şi întoarcă ochii ăia ai lui ciudaţi asupra ta şi să te *citească*. Cel puţin părea aşa. Iar asta îmi dădea fiori – felul în care mă privea, de parcă ar fi văzut o soartă alternativă pentru pe mine.

Cred că şi eu mă vedeam diferit de majoritatea celor cu care mă asociam. Nu că aş fi cheltuit prea mult timp şi efort ca să mă gândesc la asta. Nu eram genul care să stea să mediteze, ca voi, cei religioşi, întrebându-mă despre starea sufletului meu. Eu eram genul care se întreba mai mult care va fi următoarea mea masă.

Ahhh, nu ştiu ce să cred. La vremea aceea nu voiam să admit toate astea. Nu eu. Este uimitor cum continua gura mea să arunce insulte şi provocări, chiar şi atunci când nu îmi dădeam seama care era situaţia exactă.

În principal, pentru că nu voiam ca lumea să ştie la ce mă gândesc. Trebuia să fiu atent. Dacă lumea este sinceră cu tine şi tu cazi în capcană, pot să te atragă în tot felul de probleme.

Întotdeauna trebuie să te întrebi cu doreşte cu adevărat lumea şi să-i împiedici să ghicească ce doreşti tu. Asta e o tehnică simplă de supravieţuire atunci când eşti contrabandist. Este un obicei.

În plus, chiar dacă lupţi pentru a salva galaxia, ai nevoie de simţul umorului. Aminteşte-mi să-i vorbesc lui Luke despre simţul umorului, Chewie. Puştiul ăla este uneori prea serios pentru binele său.

Chewbacca: Rowwwgh.

Han: Corect. Ştim cum să-l luăm cu binişorul dacă este nevoie, Chewie, amice.

Hei, ce e asta? Oh, nu-mi spune – Jabba şi ciudaţii lui. Ce zgomot. Va trebui să nu mă mai gândesc la el acum. Nici nu vreau să-mi imaginez ce se întâmplă. Nu este ca şi cum aş putea face ceva în legătură cu asta. Sau, aş putea? Ce crezi, Sai'da, prietene?

Sai'da: Nu cred că vrei să ştii.

Han: Ştii ce? Hei, dacă Leia are probleme, nu voi sta aici sporovăind mai departe. Trebuie să scap. Şi micul tău proiect de istorie va *fi* istorie, dacă mă înţelegi.

Sai'da: Vă rog să vă liniştiţi, domnule Solo. Nu mă refeream la Prinţesa Leia. Doar că există o teroare invocată de Jabba despre care este mai bine să nu vorbim. Mai ales în astfel de situaţii, în care nu se poate face nimic.

Han: Dacă aş putea ieşi de aici, atunci s-ar putea face ceva! Încep să devin sătul. Ce rost are să vorbim cu tine, eu sau Leia?

Sai'da: Înţeleg. Poate că atunci când voi duce mesajul către Leia, voi putea şi să-ţi aduc veşti despre sănătatea ei. Nu sunt lipsit de simpatie pentru dorinţa ta de a o ajuta pe prinţesă sau de a te elibera.

Han: Asta ar fi bine. Ar fi un început, cel puţin. Vai! Este greu, să stau aici să vorbesc şi să nu pot nici măcar să te văd. Şi zgomotele alea! Adică, ştiu că eşti călugăr, dar nu înţeleg cum poţi suporta. Spune-mi, te odihneşti vreodată? Nu sună deloc ca un mănăstire.

Sai'da: Suntem capabili să ne retragem în noi înşine. Când facem acest lucru, suntem imuni la sunetele produse de lumea exterioară.

Ştiu că este dificil, dar poate că dacă ne-am întoarce la

povestea lui Luke şi Ben, în timpul drumului *Şoimului* de la Mos Eisley la Alderaan, ai putea uita, pentru o vreme.

Han: Nu voi uita niciodată ce se întâmplă aici, crede-mă. Dar voi continua să vorbesc. E mai bine decât să mă gândesc la trucurile lui Jabba.

Bine. Unde eram? Bătrânul, nu? Ştii, trebuie să spun că era cel puţin un lucru care mă interesa la Ben – ceva neobişnuit. Ştia destule chestii despre Wookiee. O mulţime de lume cred că Wookiee sunt doar ghemotoace uriaşe de păr. Nu-i înţeleg. Dar Ben îl trată pe Chewie decent, chiar de la început. M-a învăţat şi pe mine câteva lucruri de care nu le ştiam, cum ar fi cât de veche era cultura Wookiee. Chewie îmi vorbise despre legăturile sale strânse cu natura. Pur şi simplu nu realizasem cât de înrădăcinată era chestia asta în cultura Wookiee. Ben a numit-o *Vibraţie simpatetică* cu lumea naturală.

Sai'da: Interesant. Există multe istorii antice care se referă la acest tip de relaţie strânsă cu natura. Se presupune că, pe măsură ce oraşele şi staţiile spaţiale au acaparat simţurile naturale ale locuitorilor, acest dar s-a pierdut. Poate că nu pe deplin, însă.

Han: Ei bine, cred că asta încerca să mă înveţe Ben. Sunt destul de sigur că tu şi bătrânul aţi fi avut multe de vorbit. Oricum, Chewie juca un holo-joc cu R2, micul droid plin de secrete, dar îl asculta pe bătrân vorbindu-mi despre Wookiee. Cred că asta ar putea explica entuziasmul iniţial al lui Chewie pentru Rebeli.

Chewbacca: Marrowwl.

Han: Am bănuit asta, prietene. Ben a mai spus că Wookiee au afinitate pentru Forţă. Probabil că are ceva de-a face cu natura. Oricum, îl găsea pe Chewie mult mai complicat şi mai interesant decât o face majoritatea oamenilor. Poţi spune multe despre o persoană după felul cum tratează un Wookiee.

Aproape că începea să-mi placă bătrânul, când am început să ne certăm pentru bani. Nu că nu voia să mă plătească, ci doar că găsea dorinţa mea de a câştiga bani ca fiind *un fleac*. Haida-de. Poate că el nu avea nevoie de prea multe având în vedere că trăia ca un călugăr, în deşert – *fără supărare* –, dar dacă voiai să umbli prin galaxie, aveai nevoie de ceva puţin mai lumesc, cum ar fi banii. Părea amuzat de nevoia mea de bani. La fel şi Luke. Pentru că, orice zicea bătrânul, Luke credea că era

scris pe o tablă sfântă sau ceva de genul ăsta. Eram din ce în ce mai nervos.

Dar mi-a trecut destul de repede, atunci când au început problemele. Şi dă-mi voie să-ţi vă spun, problemele ne-au lovit imediat ce am ieşit din hiperspaţiu.

NOTAREA Nr. 7 ÎN DATAPAD

Han: Am părăsit hiperspaţiul exact în punctul potrivit pentru a ajunge la Alderaan. Am început să mă relaxez, crezând că a fost doar o călătorie ciudată care s-a terminat. Aşteptam să am o imagine clară a planetei şi un drum uşor până la ea.

N-a fost aşa. Eram într-o furtună intensă a ceea ce păreau să fie nişte meteoriţi care veneau spre noi, lovind *Şoimul*. Eram complet confuzi. Şi marea întrebare era: *Unde era Alderaan?* Îţi spun eu unde: dusă. Terminată. A fost cel mai nebunesc lucru pe care l-am văzut vreodată.

Cineva o distrusese, transformând-o într-un miliard de bucăţi de stâncă zburătoare. Serios, acolo unde ar fi trebuit să fie o planetă întreagă şi paşnică, nu mai era nimic. Nici măcar nu am avut mult timp să mă gândesc la imensitatea problemei, totuşi, pentru că apare, de nicăieri, o navă de luptă imperială.

Şi, înainte să ne putem da seama de unde venise şi să-l distrugem, am văzut luna spre care se îndrepta. La început eram preocupat de navă şi nu m-am gândit prea mult la luna aia. Eram gata să mă apropii şi să şterg nava de pe lista problemelor mele. Toate astea s-au întâmplat foarte repede. Nu am avut mult timp să mă gândesc la ce făcea o navă de luptă în mijlocul pustiului.

Exceptând luna... Bătrânul a numit-o aşa. Şi înainte să-l pot contrazice, am văzut ce era cu adevărat. Nu era o lună. Era o staţie spaţială. Cea mai mare staţie spaţială pe care ţi-o poţi imagina, mama staţiilor spaţiale. Nu era bine. Eu am crezut că ne putem întoarce şi să fugim de acolo, dar am fost prinşi în raza sa de tractare. Steaua Morţii ne prinsese. Dacă a existat vreodată o staţie spaţială care să fi fost atât de bine denumită… Eram gata să lupt, dar Ben a subliniat inutilitatea acelei căi.

Uneori emoţiile mi-o luau înainte. Bătrânul acela era rapid. Avea agilitatea mentală a celor mai buni contrabandişti pe care i-am cunoscut vreodată. Înainte să fim atraşi în Steaua Morţii, ne-a făcut să ejectăm câteva capsule de salvare şi să schimbăm înregistrările navei ca să pară că am fi părăsit nava. Faină mişcare.

Ne-am strecurat în compartimentele ascunse sub podelele

coridorului. Ştiam că faptul că sunt un contrabandist îmi va prinde bine într-o bună zi. Cred că ai putea spune că eram o marfă foarte valoroasă...

Sai'da: De ce te-ai oprit, domnule Solo? Te tulbură ceva?

Han: Nu vreau să reinventez istoria, dar am văzut diferit toată această situaţie, cât am stat în carbonită. Da, într-un fel destul de ironic, am fost treaz în timp ce îl amuzam pe Jabba, fiind o sculptură vie. Cum mă denumise, Chewbacca, *Omul Frumos care se Strâmbă*? Eh, lasă. Nu pot face acel mic eveniment să devină amuzant. Oricum, chiar dacă hibernam, am avut tot felul de vise. Unele păreau ca nişte vise reale, dar unele păreau a fi viaţa reală, dar cu întorsături de situaţie.

Sai'da: Ce vrei să spui?

Han: Adică, atunci când am ieşit pentru prima dată din carbonită, nu eram sigură dacă visez în continuare sau dacă s-a întâmplat cu adevărat. Pacat că nu este un vis. Când eram îngheţat, visele erau, uneori, episoade din viaţa reală.

Am visat că eram copil sau că eram cu Bria Tharen. Dar apoi se întâmpla ceva ciudat în vis, care nu se întâmplase în viaţa reală. Asta mă făcea să realizez că visam. Nici nu-ţi pot spune de câte ori am avut acea senzaţie.

Într-un vis, eram în depozitul de marfă al *Şoimului Mileniului*, la fel cum am fost în viaţa reală. În realitate şi în vis, era o linişte ca în spaţiu. Linişte deplină. Nimeni nu scotea niciun cuvânt. Parcă simţeam unda tractoare. În viaţa reală, am continuat să aştept următorul sunet, ca să ştiu la ce să mă aştept. Dar în versiunea din vis, mă uitam la toată lumea de foarte aproape, de parcă nu m-ar fi putut vedea. Am văzut cât de calm se mişca Ben, de parcă ar fi ştiut ce era pe cale să se întâmple.

Am văzut cum Luke l-ar fi urmat pe bătrân până la capătul galaxiei – bătrânul nici nu trebuia să-l roage. Era ceva în foarte pur în situaţia aia. Ştiu că sună ciudat, dar aşa am văzut-o. Şi Chewbacca, aici de faţă – acum nu e cazul să devii emoţionat, prietene – ei bine, am văzut cât de singură ar fi putut fi viaţa mea fără el.

Chewbacca: Rrmph.

Han: Mulţumesc pentru îmbrăţişare, amice, dar este în regulă. Te apreciam în momentul respectiv.

Şi droizii, desigur. Ştiu că au propriile lor personalităţi şi

ciudăţenii. Dar erau, de asemenea, ca nişte reflecţii, într-un fel, ale oamenilor care îi deţinuseră. De parcă ar fi absorbit un cod moral care nu fusese programat în ei – integritatea persoanelor din jurul lor. În acest caz, era un lucru bun.

Acum va deveni şi mai ciudat. Îţi voi părea la fel de nebun cum mi-a părut bătrânul când ne-am întâlnit.

Sai'da: Deloc. Mi se pare neobişnuit de interesant, aşa cum bănuiam că va fi. Te rog, continuă.

Han: Nu sunt sigur că pot explica. Ce anume este atât de interesant pentru tine? Ce religie ai? Încep să am senzaţia că nu eşti chiar istoric, ci un fel de confesor.

Sai'da: Ordinul B'omarr nu este interesat de mărturisire, ceea ce implică o judecată morală. Ne interesează mintea. Sunt interesat de modul în care schimbările de gândire au afectat schimbările din acţiunile dumneavoastră. Vedeţi diferenţa?

Han: Nu vrei chiar puţin, nu-i aşa? Intri direct la subiect. Încep să cred că ai putea fi un călugăr înţelept, dacă ai fi bătrân, dar cine ştie? Vocea ta este atât de blândă şi calmă încât nu-ţi pot ghici vârsta. Oricum, lasă-mă să încerc.

Iată cum stă treaba: creierul meu s-ar putea să joace cu mine şah dintr-acela, cu creaturi intergalactice, dar...

Privind situaţia acum, mai mult sau mai puţin dezgheţat din carbonită, cred că lucrurile pe care le-am realizat în timpul visului carbonitei erau lucruri pe care o parte din creierul meu inconştient le ştia din viaţa reală. Cum ar fi timpul petrecut în cala de mărfuri. Era de parcă visul îmi arăta ceea ce ar fi trebuit să ştiu – dacă aş fi fost ceva mai atent. Acum, asta nu este ceva carecteristic unui Cavaler Jedi. Este doar ceva normal pentru fiinţele umane tipice, dacă ar avea o şansă. Dacă am asculta de cealaltă parte a noastră... Doar atât. Nu spun mai mult.

Sai'da: Înţeleg ceea ce spuneţi, domnule Solo. Poate că fiind prins în carbonită, aţi primit un dar neobişnuit de *conştiinţă de sine*.

Han: Am spus că nu mai vorbim despre asta.

Sai'da: Cu siguranţă. Este suficient pentru moment. Vă rog totuşi să reveniţi la povestea dumneavoastră, dacă sunteţi pregătit.

Han: Povestea. Bine, dacă o vrei, o vei avea, chiar dacă, să vorbesc despre asta, mă face să fiu puţin ameţit. De parcă aş avea rău de mare sau ceva de genul ăsta. Mai ştii cum am plutit

pe valuri pe Camus IV, Chewie amice, atunci când am încercat să ne luăm o mică vacanţă? Chewie şi cu mine în vacanţă – asta chiar e ceva de care să râzi. Oricum, aşa se simte stomacul meu acum. Pot zbura prin spaţiu mai repede decât aproape oricine şi să mă simt bine, dar pune-mă pe un val uşor într-un ocean şi totul s-a terminat. Ai văzut vreodată un ocean, Sai'da? Probabil că nu, dacă eşti blocat pe planeta nenorocită, plină de nisip şi praf... Ştii, Tatooine mi-a invadat visele de hibernare. Am petrecut mult timp pe această planetă pustie, în cea mai mare parte prin jurul lui Mos Eisley, aşteptând ceva de muncă sau bani. Dar am umblat de mai multe ori şi cu un speeder de teren, atunci când mă plictiseam de moarte. Am călătorit destul pe Tatooine ca să-mi amintesc cumva, în oase, senzaţia aia de căldură şi uscăciune.

Uneori, în visele de carbonită, puteam vedea întreaga suprafaţă a planetei, ca atunci când o înconjura *Şoimul*, aşteptând să se elibereze un doc. Este un deşert uriaş, marcat de încercările fermierilor săraci de a stoarce ceva umezeală din el. Chiar şi în vis mi s-a părut jalnică. Şi a fost ca şi când – iată din nou ciudăţenia hibernării – a fost ca şi când ceva adânc, din interiorul planetei, plângea după apă. M-a întristat.

Sai'da: Salut simpatia pe care o aveţi faţă de planeta noastră. De multe ori mi-aş dori să pot experimenta un alt mediu decât acesta. Dar ne-am ales soarta şi sunt de acord cu regulile acesteia. Deci, aici voi rămâne.

Arătaţi obosit. Doriţi să vă odihniţi un moment înainte de a continua?

Han: Da. Şi cred că te-ai putea gândi la cum ar fi să faci o călătorie sau două prin galaxie, cu mine, dacă scap. Schimbă-ţi puţin soarta, Sai'da. Gândeşte-te la asta.

NOTAREA Nr. 8 ÎN DATAPAD

Han: Ei bine, înapoi în Steaua Morţii. Au fost o mulţime de necazuri şi de subterfugii întâmplate acolo şi o nouă problemă majoră, înclinând către dezastru, din cauza Alteţei Sale. M-am îndrăgostit extrem de repede de ea, ca s-o spun mai simplu, dar devin din nou iritat numai gândindu-mă la prima noastră întâlnire. Oricum, planul pe care l-a conceput bătrânul a fost un bun punct de plecare. De îndată ce *Şoimul* a fost aspirat în compartimentul de andocare din staţia spaţială, ei l-au deschis. Auzeam trupele de şoc urcând pe navă. Ai recunoaşte pocnetele şi clicurile uniformelor lor, oriunde te-ai afla. Imperialii au cercetat nava şi au găsit exact ceea ce trebuiau să găsească: informaţiile greşite. De îndată ce au plecat să găsească nişte scanere puternice pentru a se asigura că nu era nimeni la bord, am ieşit din ascunzătoarea noastră mică. Lasă-mă să-ţi spun că spaţiile alea pentru marfă sunt, cu siguranţă, mai bune pentru mirodenii decât pentru fiinţele umane.

Ben abia ieşise din ascunzătoare, că începu să vorbească despre dezactivarea undei de tractare, ca să putem scăpa. Chiar dacă ştiam că exact asta ar fi trebuit să facă, tot l-am făcut prost. El m-a întrebat cine este mai prost – *prostul sau prostul care îl urmează*? Cred că ştii răspunsul. Lucrurile se mişcau din nou repede. De îndată ce am lăsat fără cunoştinţă echipajul de scanare, Luke şi cu mine am păcălit câţiva soldaţi din trupele de şoc să vină la bord şi le-am împrumutat armurile. Dacă vrei să te simţi ca un clovn, încearcă să alergi în costumul acela alb şi rigid. Nu ştiu cum pot băieţii aceia să fie serioşi. Dar eu şi Luke, arătând acum oficial, ne-am coborât puternica noastră armată de pe navă, chiar în terminalul santinelelor.

Chewbacca: Naarghh. Narrowwl. Rawrrk.

Han: Ştiu, ştiu. Chewie a eliminat santinela cu o puternică lovitură Wookiee, în cap, eliberându-ne drumul. Nu încercam să-ţi neglijez eroismele, amice. Doar că tot uit unele lucruri. Oricum, R2 s-a conectat la o priză de computer şi a localizat comenzile principale ale undei de tractare. Droidul acela mic îşi făcea treaba foarte repede. 3-PO traducea bipurile lui R2 într-o limbă pe care am putut-o înţelege – vechea Bazică.

Odată ce bătrânul şi-a primit informaţiile, a plecat singur să rezolve problema. Luke, fiind copilul care era, voia să meargă cu el. Eu am fost fericit să rămân în urmă, simţind că mi-am făcut treaba pentru călătoria asta. Ben i-a amintit lui Luke că trebuia să livreze droizii în siguranţă pentru a cruţa celelalte planete de soarta lui Alderaan. Acesta a fost primul meu indiciu că ar fi trebuit să fiu un pic mai atent la droizi. Ben spuse că destinul puştiului era diferit de al său. Şi apoi, foarte liniştit, a spus: *Forţa va fi cu tine... mereu*. Cred că dacă aş fi fost atent, mi-aş fi dat seama că Ben ştia că nu avea să părăsească staţia spaţială odată cu noi. În schimb, am gândit că bătrâna fosilă îşi cam pierduse minţile – plecând să înfrunte singur Steaua Morţii.

Ben dispăruse, iar eu şi puştiul ne certam ce să facem, când R2 parcă înnebuni brusc. 3PO ne spuse că droidul o găsise – pe Prinţesa Leia. Asta era prima dată când auzeam despre prinţesă. Desigur, Luke ştia despre ea. El şi bătrânul aveau mai multe secrete decât un contrabandist cu mirodenii. Dar prinţesa aceea era ţinută într-un bloc de detenţie şi urma să fie executată, ceva ce nu ştia niciunul dintre ei.

Se pare că droizii îi aparţineau. Cum a ajuns ea pe Steaua Morţii era cu totul altă poveste. Îţi dai seama că eu am intrat târziu în acea mică conspiraţie. Duceam deja un război înainte să ştiu măcar ce naiba se întâmpla.

Dar menţionarea prinţesei l-a făcut pe Luke să acţioneze. Mi-a cerut să merg cu el în blocul de detenţie pentru a o salva pe doamnă. Dar eu nu eram dornic de o misiune sinucigaşă – până când a menţionat că este bogată.

Ai crede că aş fi învăţat, în cele din urmă, că alergatul după promisiuni de averi imense nu te duce nicăieri. Mai ales când vine de la un puşti năstruşnic, dornic să salveze o prinţesă frumoasă... Sună ca un basm, nu? Ha-ha. Dar l-am crezut. Probabil că în acel moment aş fi sărutat şi un şobolan womp dacă aş fi crezut că s-ar fi transformat într-o prinţesă bogată. Viaţa este ciudată, trebuie s-o spun. Dar aveam de ales? Nu vreau să adaug ceea ce sună probabil ca o problemă prea mică faţă de tragedia lui Alderaan, dar cele 15.000 de credite ale mele trebuia să le primesc pe planetă. Aşa că am plecat să salvez o fetiţă aflată în primejdie. Cel puţin aşa gândeam eu. Acum, să nu te gândeşti la cine ştie ce încântare feminină dulce, moale şi mică. Şi nici să nu te gândeşti că avea să fie încântată

să ne vadă – curajoşii ei eroi chipeşi. Mamă, cât de mult am greşit.

Sai'da: Este ceva în neregulă, domnule Solo?

Han: Desigur că este ceva în neregulă, Sai'da. Leia este în ghearele lui Jabba pentru că a încercat să mă salveze. Şi eu stau aici să-ţi spun poveşti în timp ce ea este acolo sus, cu animalul acela rău şi dezgustător... Dacă îi face vreun rău...

Chewbacca: Nrawwnk!!

Han: Bine, Chewie, bine. Mă aşez. Oricum, nu ştiu unde am crezut că aveam să merg. Trebuie să ne calmăm amândoi, prietene. Cred că s-ar putea ca istoricul ăsta, odată ce va obţine imaginea completă a aventurilor noastre, va fi şi mai mişcat de situaţia noastră dificilă. Nu, Sai'da?

Sai'da: Nu sunt sigur ce mai pot spune. Simt că ţi-am oferit deja toată asistenţa de care sunt capabil în acest moment. Trebuie *să vedem ce va urma* – cred că asta este expresia. Nu?

Han: Poate. Cred că este singura noastră alegere, deocamdată. Dar aşteaptă până când voi începe să gândesc ca Han Solo cel *dinainte* de carbonită. Abia atunci vei auzi câteva idei!

Sai'da: Te cred. Deci, înapoi la Steaua Morţii şi la recent descoperita prinţesă?

Han: Corect. Deci, acum, când puştiul mă prinsese în încercarea de salvare, cum aveam să ajungem la blocul de detenţie? Crezi sau nu, Luke a avut, în sfârşit, o idee bună... Probabil că toată lumea are cel puţin câte una.

Planul era să facem din Chewie un prizonier fals. Chewie fu puţin nervos în legătură cu cătuşele, dar în cele din urmă am fost gata. Am plecat, lăsând droizii să se ocupe de noul nostru post de comandă, alergând mai departe cu tupeu şi cu o anumită încântare bipedă, dacă pot spune aşa. Câteodată, chiar trebuie să râd doar gândindu-mă la cascadoriile pe care sunt în stare să le fac pentru a rămâne în viaţă.

La acea vreme nu era atât de amuzant. Vorbim despre o călătorie prin interiorul Stelei Morţii. Chiar şi ascunşi în acele deghizări ciudate de clovn, tot ne simţeam vizibili, ca şi cum lumea ar fi putut să-şi dea seama că nu aveam ce căuta acolo. Când ai trăit o viaţă dură, chiar şi vederea tuturor acelor echipamente strălucitoare şi coridoarele alea sclipitoare din metal te fac să fii nervos.

Cineva uitase să ne spună că răul este curat.

Oricum, am ajuns, în cele din urmă, la centrul principal de detenţie şi am intrat. Lucrurile au început în mod oficial şi am crezut că o vom scoate la capăt. Desigur, toate s-au dus de râpă într-o clipă de dezordine generală, atunci când am simţit că ei nu cred mica noastră minciună. Am împuşcat gardienii, camerele de supraveghere şi comenzile camerei, de parcă am fi ştiut ce făceam.

Şi, în haosul care a urmat, am reuşit cumva să o localizăm pe prinţesă. Luke a plecat spre celula ei, în timp ce eu şi Chewie am încercat să facem faţă trupelor imperiale. Nu, nu am reuşit. Ce noutate!

Mai târziu, eu şi Chewie alergam pe tunelul cu celule de detenţie pentru a-l avertiza pe puşti că a început distracţia. Am fost încolţiţi chiar lângă celula regală.

NOTAREA Nr. 9 ÎN DATAPAD

Han: Iată un moment emoţionant, întâlnirea mea cu prinţesa. Tu ştii care au fost primele ei cuvinte către mine? Ştii? Vorbesc despre recunoştinţă. Dar ea mi-a aruncat o privire urâtă şi mi-a spus: *Se pare că ai reuşit să pierzi singura noastră cale de scăpare*. De parcă am fi avut luni de zile ca să planificăm acea mică escapadă! Apoi ne-a insultat un pic mai mult planurile, făcând o gaură într-un grătar din peretele de lângă mine, aproape prăjindu-mă. Niciun *Îmi pare rău*, ci doar un mic şi drăguţ *Cineva trebuie să ne salveze pielea. Intră în ghena de gunoi, zburătorule*.

O belea, fata aia. Desigur, acum o admir pentru că a preluat conducerea în felul acela. Dar la vreme respectivă, atitudinea ei era destul de greu de înghiţit. Adică, tocmai îi dădusem singura speranţă pe care o avea de a-şi păstra nevătămată pielea aia regală a ei.

Cu toată sinceritatea, ghena de gunoi a fost probabil singura noastră cale de scăpare. Nu că acest fapt l-a impresionat pe părosul ăsta de aici. Oh, nu, s-a supărat, simţind duhoarea ce venea din ghenă. Bun moment ca să aflu ceva nou despre Chewbacca – ar prefera să înfrunte blasterele decât să-şi jignească simţul dezvoltat al mirosului.

Chewbacca: Warowwwrrk!

Han: Nu ţipa la mine, amice, doar povestesc faptele. Trebuie să recunoşti că este destul de amuzant. Deşi, în acel moment, eram gata să-ţi smulg blana aia sensibilă, fir cu fir.

Dacă este posibil, Sai'da, evită gunoiul imperial. Pe lângă minunatul parfum şi apa slinoasă, exista acolo o creatură care a tot încercat să-l tragă pe Luke în adâncul acelei gropi, pentru totdeauna. Mă gândeam: am riscat toate astea, iar puştiul va sfârşi drept masă delicioasă pentru cine ştie ce lipitoare slinoasă?

Eram cu toţii panicaţi atunci când puştiul a ieşit definitiv la suprafaţă. Poate că nu era atât de gustos. Nu ştiu. Nu am avut prea mult timp să ne gândim la norocul lui Luke, totuşi. Zidurile au început imediat să vină peste noi. Fusese activat compactorul.

Abia atunci am început să formăm, pentru prima dată, unitatea asta de luptă, nepotrivită, dar destul de bună. Dintr-odată, a trebuit să lucrăm împreună. Nimeni nu mai era leneş, trebuie să le acord meritul ăsta. Îmi place să fiu cu cei care îşi pot păstra firea şi îşi folosesc capul într-o situaţie criză. Problema era că, atunci când eşti prins în acţiune, nu observi că începi să fii prins...

Sai'da: Prins în ce?

Han: Îmm? Oh, ştii tu, în chestia asta numită camaraderie. În acest caz, ne-a condus drept la enclava Rebelilor. Când reacţionezi de pe un moment pe altul, nu ai timp să-ţi dai seama ce fel de legături formezi. Eu nu voiam să mă implic, crede-mă. Crezul vieţii mele a fost întotdeauna acesta: *Un bărbat şi un singur post de comandă Wookiee*. Şi îmi place aşa. Ceea ce urmăream eu era supravieţuirea. Punct.

Sai'da: Înţeleg supravieţuirea, dar mă surprinde lipsa ta de implicare.

Han: De fapt, eu sunt curios despre lipsa *ta* de implicare. Încă nu înţeleg ce faci tu de fapt – locuind aici cu Jabba Hutt. Cum poţi să nu fii o parte a circului său capricios, indiferent dacă vrei să fii sau nu?

Sai'da: Am explicat deja că nu suntem asociaţi cu Huttul Jabba.

Han: Oh, da, ei bine, spune-mi cum suporţi să stai în acelaşi loc cu o creatură imorală precum Jabba şi să te numeşti călugăr? Ştiu, ai spus nu emiţi judecăţi morale. Ei bine, poate că ar trebui să o faci. Şi ai putea începe prin a ne duce pe Chewie şi cu mine la Leia. Cred că ai putea, dacă ai vrea cu adevărat. Am putea încropi un plan.

Sai'da: Nu vă pot ajuta cu un astfel de plan, acum. V-am explicat de ce. Poate mai târziu... Te rog, întoarce-te la istoria ta şi vorbeşte-mi despre femeia asta pe care ai vrut să o salvezi atunci, ca şi acum.

Han: S-ar putea să mă simpatizezi, Sai'da, dar pentru o persoană religioasă, tu sigur nu pari să ai prea multă compasiune. Nu cred că vreau să mai vorbesc cu tine.

Sai'da: Mă judecaţi greşit, domnule Solo. Ştiu că nu mă exprim în felul cel mai plin de compasiune, dar nu sunt obişnuit cu discuţii de tipul ăsta. Frustrarea ta faţă de situaţia în care te afli este de înţeles. Ce pot să fac, în calitatea pe care o am, ca

să vă dovedesc bunele mele intenţii?

Han: Ascultă. Înţeleg că eşti doar un singur călugăr împotriva armatei lui Jabba, da? Cunosc sentimentul. Dar ai putea măcar să ne aduci o hartă, nu?

Sai'da: Da, cred că v-aş putea oferi asta. La timpul potrivit.

Han: Şi dacă nu reuşesc să scap cu viaţă din încercarea asta, ai putea să ai grijă de Leia sau...

Chewbacca: Narowrrr!

Han: Să fim realişti, Chewie. Este o posibilitate. Ce zici despre asta, tu, cel plin de compasiune?

Sai'da: Asta pare o cerere rezonabilă şi decentă. Accept responsabilitatea, pe cât mă vor ajuta abilităţile. Şi acum, că suntem de acord pentru moment, ne-am putea întoarce la istoria dumneavoastră. Cu siguranţă, dacă aş şti mai multe despre prinţesă, nu ar putea decât să mă ajute în eforturile mele.

Han: Ai dreptate, presupun. Sper doar că pot avea încredere în tine. Dar când pari a fi singura mea opţiune...

Să vedem, de ce să nu descriu cum a început romantismul să înflorească chiar acolo jos în ghena de gunoi. Compactorul era pe punctul să ne strivească, pentru a fi ejectaţi în vastul colector de gunoi care este spaţiul. Desigur, eram pe punctul de a spune ultima rugăciune, când droizi aceia şi-au amintit, în sfârşit, să ne contacteze şi să ne salveze pieile noastre humanoide drăguţe. Atunci a început prinţesa să devină drăguţă cu mine. Ei, asta a fost interpretarea mea.

Trebuie să recunosc că îmi atrăsese atenţia. Este mai frumoasă decât orice femeie de oriunde din galaxie. Şi chiar ar trebui să ştiu asta. Există câteva planete care sunt renumite pentru femeile lor frumoase, cum ar fi Beckoning Call Starr 3. Ei bine, eu cred că ar trebui să plaseze Alderaanul în capul listei.

Oricum, avea şi curaj. Din păcate, avea şi obiceiul de a-şi ţine nasul ei regal mult prea sus. Nu mă deranjează să-ţi spun că nu-mi place să primesc ordine de la o femeie. Dar învăţ. În plus, aminteşte-ţi de femeia despre care ţi-am spus mai devreme – Bria Tharen – cea care a scos blasterul la mine ca să mă uşureze de recompensa care mi se cuvenea? Ei bine, aş salva-o şi pe ea, dacă mă crezi. Era o sclavă pe care o eliberasem dintr-o colonie de mirodenii, de pe Ylesia. Evident,

povestea nu s-a încheiat bine. A fost, cu siguranţă, doar omul Alianţei.

Şi eram sigur că Leia avea să-mi aducă aceleaşi tipuri de necazuri, poate şi mai rău. Trebuie să te întrebi cât de mult spaţiu mai are în inima ei, pentru romantism, o femeie ca asta. Şi încă ceva, nu poţi avea încredere în titlurile regale mai mult decât poţi avea încredere într-o femeie. Poţi fi sigur de asta.

Chestia este că eu aveam încredere doar în principalul meu prieten şi partener, Chewbacca. Nu, Chewie?

Chewbacca: Waurrgh.

Han: De fapt, eu l-am salvat şi pe Chewie. Nu mi-am dat seama niciodată ce tip salvator sunt. Dacă vorbeşti suficient de mult, începi să vezi lucrurile într-un alt mod. Vederea fiind ceva relativ în acest moment.

Da, am fost de fapt în flota stelară imperială înainte să mă întorc la stil meu alternativ de viaţă. Eu, un tip de carieră!

Imperialilor nu le păsa de cultura Wookiee. De fapt, nu le păsa prea mult de nimic altceva, în afară de controlul galaxiei. Dar, probabil că tu să ştii deja asta. Oricum, Wookiee erau o specie de sclavi care era bună doar să servească legea imperială. Poţi crede asta? Existau o mulţime de sclavagişti în galaxie despre care lumea nu ştiu sau alege să îi ignore. Nu este doar o istorie din cărţi. Se întâmplă chiar acum. Vă spun, fiinţele pur şi simplu nu ştiu cum să se lase în pace unele pe altele.

Te poate înnebuni dacă te uiţi la lucrurile nenorocite pe care le face o specie alteia. Într-o zi, un sclavagist a fost deosebit de dur cu un Wookiee, tratându-l atât rău încât nu am putut să mai stau şi să privesc. Auzisem propoziţia *Nu este treaba ta!,* de prea multe ori, aşa încât am luat măsuri. Fapta mea bună a fost răsplătită. Am fost trimis la curtea marţială şi demis din maiestuoasa Marină Imperială. Dar iată şpilul. Chewbacca era acel Wookiee. Şi intervenţia mea în viaţa lui, faptul că am făcut să fie treaba mea, a stabilit *datoria lui pe viaţă* faţă de mine. Nişte obiceiuri Wookiee. Era gata să mă urmeze oriunde şi chiar o făcu. La început mi-a sâcâit nervii de Corellian, pentru că nu puteam să scap de fiara asta îmblănită.

Chewbacca: Bwaaark!?

Han: Uşor, amice, *ştii* şi tu că aşa a fost la început. Dar nu a durat mult până să-mi placă să-l am pe Chewie prin preajmă. Adică, mi-a salvat viaţa în mod repetat, odată ce am început

noua noastră meserie. În plus, este o companie bună dacă înţelegi particularităţile vorbirii Wookiee. Par destul de prost dacă încerc să vorbesc Wookiee, dar o înţeleg destul de bine. Acum suntem prieteni. Nu-mi place să cred că doar *datoria pe viaţă* este cea care ne ţine parteneri. Nu este, nu-i aşa, Chewie?

Chewbacca: Naarghh.

Han: Mulţumesc, prietene.

NOTAREA Nr. 10 ÎN DATAPAD

Han: Unde eram? La ghena de gunoi. Un loc minunat în care să te întorci. Da, compactorul de gunoi ne strângea. Luke încerca, fără succes, să-l trezească pe 3PO prin comunicator. Când, în sfârşit, *voiam* să-i aud vocea lui 3PO, unde era? Oricum, împingeam în pereţi şi foloseam grinzile metalice ca pe nişte bârne, ca şi cum am fi avut vreo şansă, oricât de mică, să oprim maşinăria aia uriaşă. Nu era o situaţie bună. Dintr-o dată, 3PO se auzi scârţâind prin comunicator şi Luke îi strigă ca un apucat să oprească compactoarele. Am fost un grup fericit, pentru un minut, odată ce R2 a oprit zidurile să mai vină peste noi. Am fost la câţiva centimetri de o moarte sigură. A fost o situaţie disperată – din nou.

Leia folosi scurta noastră sărbătorire ca pe o scuză pentru a-şi arunca braţele de gâtul meu. Ce puteam să fac, dacă nu să o las? Ha! Ţi-am spus deja că romantismul a înflorit în ghena de gunoi. Păcat că nu am avut mai mult timp să ne bucurăm de viaţă, înainte să ne îngrijorăm din nou că vom fi ucişi.

Cam atunci a început prinţesa să-mi frece nervii. Lăsase deoparte, într-o fracţiune de secundă, momentul nostru de stabilire a unei legături. Îmi spuse să fac aşa cum zicea ea. Am pus-o imediat la punct. I-am spus că eu nu primesc ordine decât de la o singură persoană, de la mine! Ea îmi spuse că era o minune că încă trăiam! Îţi vine să crezi ce femeie este? Ţii minte că ţi-am spus, Sai'da, că nu-mi place să primesc ordine de la femei? Ei bine, mai ales de la femeia aceea.

Înfruntarea lui Jabba fără bani suna mult mai bine decât să rămân pe lângă *Închinăciunea Sa* pentru o recompensă uriaşă. Nu că aş fi avut de ales în acel moment. Oh, mă prinseseră în mica lor tărăşenie. Atât de bine, încât singura cale de ieşire, era să ne salvez pe toţi.

Ahhh, la naiba. Nu asta era problema.

Oricum, care era problema? Ah, da, mare evadare numărul 22, dar cine mai ţinea socoteala? Aşadar, Luke şi cu mine am fi putut să ne descurcăm mai greu prin încâlceala aia imperială, dar pe soldaţi, în mod sigur nu îi stânjenea. Au tăbărât pe noi imediat ce ne-am îndreptat spre navă. Băieţii ăia

mă enervaseră atât de tare, încât chiar am urmărit de unul singur o întreagă trupă, de-a lungul coridorului, ţipând ca un Wookiee dement...

Chewbacca: Vowraaark!

Han: Fără supărare, amice, dar mi te-ai alăturat, ceea ce dovedeşte că ai fost, de fapt, un Wookiee dement. Ha, ha, ha!!! Scuză-ne râsetele, Sai'da. E doar o clipă de respiro. Ei bine, mica noastră incursiune sălbatică după trupele de şoc le-au dat lui Luke şi Leia şansa de a alerga spre *Şoim*. Dar soldaţii şi-au dat brusc seama că un nebun şi un Wookiee nu se puteau pune cu ei. Ghici cine fugea atunci?

Eu şi Chewie am făcut un tur al Stelei Morţii, luând-o înapoi către cala de andocare. Ne-am gândit că nu are rost să-i conduc direct spre *Şoim*. Prima întorsătură greşită ne-a dus undeva unde, cu siguranţă, nu trebuia să fim. Vedeam suficiente nave de luptă imperiale încât să chinuie întreaga galaxie. Tipii ăştia chiar ştiau cum să conducă un Imperiu. Mi-a îngheţat sângele în vene doar gândindu-mă ce ar putea face Steaua Morţii. Eu şi Chewbacca ne-am uitat unul la altul şi navele alea şi ne-am spus: *Dacă şi când ajungem la Şoim, am plecat de aici – cu sau fără companie!* Dar Chewie îmi tot spunea că vor fi acolo. Am încercat să-i reamintesc că era mult prea îngrijorat pentru soarta cuiva care îl numise *Covor ambulant*.

Cum rămânea cu Luke şi Ben? s-ar putea să te întrebi.

Adică, nu sunt atât de sigur că aş fi putut să-l părăsesc pe vreunul dintre ei, dar eram dispus să iau în calcul şi acea soluţie.

Trebuia să ne întoarcem la cala de andocare, dar în acel moment eram puţin confuzi. Ei bine, ne rătăciserăm. Steaua Morţii era un labirint. Am făcut mici incursiuni pe tot felul de coridoare care se terminau cu uşi încuiate. Lucrurile păreau nefiresc de linişte după toată emoţia prin care trecuserăm. Am tresărit, auzind cum răsunau paşii noştri pe holuri. A trebuit să mă întreb: *Unde erau toţi ceilalţi?* Când am ajuns la următoarea uşă închisă, Chewie fu atât de frustrat încât trânti cu pumnul în ea. În mod incredibil, s-a deschis. Ne-am privit. Din moment ce nu se trăgea asupra noastră, am intrat. Ce treabă! Eram în zona de locuit a soldaţilor. Chewie mă lipi imediat de perete. Dar, înainte să pot protesta, îmi arată către o cameră mică de supraveghere, ataşată de un braţ metalic care se extindea din partea îndepărtată a tavanului. Doar una – scanând centrul

camerei.

Imperialii nu riscau nici măcar cu băieţii lor. Pun pariu că dacă spuneau un cuvânt urât despre Imperiu, erau imediat abandonaţi în spaţiu. Oricum, era o glumă proastă. Le-am spus camere de locuit, dar semănau mai mult cu o colonie de insecte. Paturile albe strălucitoare erau stivuite câte zece pe rând, acoperind o bună porţiune a camerei. Fiecare pat avea ataşat un monitor nu mai mare decât cei doi pumni ai mei. Din când în când unele dintre ele pâlpâiau şi apărea câte un anunţ. Mă întreb dacă tipii ăia apucau să doarmă, cu Imperiul ţinându-i tot timpul informaţi.

Mai era o uşă în partea îndepărtată a încăperii, chiar sub camera de supraveghere. Am alunecat de-a lungul pereţilor metalici şi reci la atingere, până la uşă. Mi-am pus mâna pe un loc de pe uşă care avea o mică adâncitură şi uşa se deschise. Părea să fie zona de depozitare a echipamentelor. Unul dintre dulapurile înalte, asemănătoare cu capsulele de evacuare, era deschis şi avea atârnat înăuntru un costum alb familiar. Eu şi Chewie tocmai ne întrebam ce să facem, atunci când am auzit pe cineva intrând în încăpere. Nu aveam unde să ne ascundem. Trebuia să sperăm că nimeni nu avea nevoie de nimic din depozit. Aveam blasterele pregătite, dar nu voiam să atrag atenţia asupra mea în zona aia fără ieşire.

Nu eram siguri câţi au intrat, dar când şi-au scos căştile, au vorbit doar doi tipi. A fost o experienţă ciudată să-i ascult vorbind. Probabil că am crezut că vor avea voci ca ale droizilor şi că vor vorbi despre gloria Imperiului sau ceva de genul ăsta. În schimb, ei se întrebau când aveau să primească permisii. Unul dintre ei voia să-şi vadă mama. Celălalt tip voia doar o vacanţă undeva, unde să fie copaci.

Asta m-a cam derutat, ca să spun adevărul. Nu-mi place să mă văd pe mine însumi în duşmanii mei, înţelegi? Aia a fost o conştientizare înfricoşătoare. Adică, vorbeau doar despre lucruri obişnuite. La fel ca mine şi Chewie. Înţelegi ce vreau să spun?

Sai'da: Da. Ar fi mai uşor dacă toţi ar fi buni sau toţi răi.

Han: Ceva de genul asta. Nu că nu ar fi fost băieţi răi, pentru că erau. Mi-aş dori doar să fi vorbit despre lucruri rele, nu despre familii şi vacanţe. Asta ar face viaţa mai simplă, într-un fel. Totuşi, odată ce-şi puneau căştile şi veneau după tine în roiuri, mă întorceam la gândul că sunt nişte insecte nenorocite.

Oricum, îi ascultam pe soldaţi cum discutau şi se îndreptau spre uşa noastră. Nu voiam să fim prinşi prea adânc în interiorul spaţiului de depozitare în caz că decideau să îl verifice. Chewie se frecă de un dulap de la perete şi au început să zboare scântei. Steaua Morţii nu era făcută ca să aibă materiale organice prin ea, pot să spun sigur asta. În camera cealaltă se făcu linişte. Eram destul de sigur că eram pe punctul de a ne afla faţă în faţă cu soldaţii. Dar apoi se auzi un anunţ în cameră, cum că doi intruşi fuseseră încolţiţi lângă cala de încărcare!

Toată lumea să se prezinte în secţiunea cinci. Nu erau veşti bune. Cu excepţia faptului că soldaţii au plecat în grabă, în loc să investigheze zgomotul făcut de Chewie. Eu şi Chewie ne-am strecurat de-a lungul pereţilor la fel cum am intrat. Am ieşit şi a trebuit să decidem: ce coridor strălucitor ar fi trebui să alegem de data asta?

Ne mişcam repede, dar în linişte, când am auzit un şuierat ciudat şi ne-am întors spre zona respectivă. Norocul nostru – ne-am ascuns tocmai la timp ca să-l vedem pe Darth Vader trecând. Auzisem de-a lungul anilor poveşti despre Lordul Întunecat, dar nimic nu mă pregătise să-l văd în realitate. Am văzut nişte chestii rele prin galaxie, dar tipul ăsta îi bătea pe toţi. Am menţionat că Steaua Morţii nu era un loc bun pentru un om sănătos? Ei bine, tipul era dus de tot. Era pe cât se putea de rău. Am putut să văd asta. Am putut să o simt. N-ar fi fost o mişcare inteligentă să-i atragem atenţia. Când nu am mai putut auzi şuieratul lui Vader, nu am pierdut timpul şi ne-am îndreptat spre cala de andocare. În cele din urmă reuşisem să mă orientez. Totuşi, am reuşit să dăm peste câţiva soldaţi pe drum şi să-i mai omorâm pe unii dintre ei. Am uitat repede de incursiunea în vieţii intime ale soldaţilor atunci când au deschis focul asupra noastră. Nu erau ca mine. Erau din acelaşi joc urât ca şi Darth Vader.

Vader ar fi putut fi întruchiparea ambulantă a răului, dar chiar şi răul avea nevoie de ajutoare. Deci, fiecare soldat pe care îl doboram cu blasterele noastre, mă gândeam eu, era ca un alt rău mai mic, eliminat.

Ne-am încheiat, în cele din urmă, turul prin Steaua Morţii şi am ajuns înapoi în cală. *Şoimul* ne aştepta, păzit de băieţii în alb. Nu mi s-a părut niciodată mai frumos. Luke şi Leia au venit

în spatele nostru. M-am bucurat să-i văd şi pe ei, dar m-am întrebat de ce le-a luat atât de mult timp.

Ne uitam cu toţii la *Şoim*, pregătindu-ne să facem o mişcare. Ai observat că planificarea în avans nu era punctul nostru forte?

Dintr-o dată, soldaţii au observat o agitaţie şi s-au îndepărtat de navă, oferindu-ne şansa de a ne îmbarca. Ne-am repezit spre şansa noastră de a ieşi din Steaua Morţii, când Luke l-a văzut pe Ben. Nu vei ghici niciodată ce făcea. Se duela cu Darth Vader! Ce privelişte a fost, doi tipi care nu puteau fi mai diferiţi, Ben şi Vader, luptându-se cu săbiile alea de lumină antice.

Atunci a devenit şi mai ciudat...

Bătrânul l-a văzut pe Luke. Nu am văzut asta prea clar, dar Luke a văzut, săracul puşti. Şi am încredere în el. Se pare că Ben doar şi-a ridicat sabia de lumină în faţa lui, rămânând nemişcat şi lăsându-l pe Vader să-l omoare.

Trebuia să fie vorba de un sacrificiu. L-a speriat complet pe puşti şi el ţipat: *Nu!*

Asta le-a atras atenţia soldaţilor. Au început să tragă asupra lui şi puştiul era atât de nebun sau de uimit încât rămăsese acolo, trăgând înapoi. Am încercat să-l acopăr, dar nu a fost uşor. Nu este niciodată uşor atunci când ai de înfruntat toată puterea de foc şi nu vrei să laşi pe nimeni să-ţi spună altceva. În sfârşit, i-am captat atenţia puştiului şi i-am strigat să închidă uşa. El o făcu. Asta l-a închis pe Vader de cealaltă parte şi a împiedicat mai multe insecte imperiale să se alăture luptei.

Ne îndreptam spre *Şoim* când Luke şi-a revenit, în cele din urmă, suficient pentru a urca în navă. Droizii erau deja înăuntru. Măcar ei ştiau să aibă grijă de ei înşişi. Cred că toţi ştim asta.

Pentru că acum eram din nou împreună şi pregătiţi pentru testul final.

NOTAREA Nr. 11 ÎN DATAPAD

Han: Ăsta era momentul adevărului. Scosese bătrânul din funcţiune raza de tractare? Gândul de a ne face o ieşire măreaţă doar pentru a fi prinşi din nou nu era tocmai atrăgător. Nu am avut nicio problemă. Am ieşit din cala de andocare şi am ajuns în spaţiu mai repede decât ai putea spune: *Bătrâne, ai fost un antic nebun, dar ştiai ce faci*.

Ei bine, nu a fost chiar spaţiu liber. Tot trebuia să ne câştigăm libertatea. Navele santinelă ne văzuseră şi câteva TIE de luptă se îndreptau rapid spre noi. Este bine că nu ai prea mult timp să te gândeşti la asta în timp ce se întâmplă sau poţi deveni foarte deprimat. Eram îngrijorat că nu ştiam dacă mă poate ajuta puştiul. Părea atât de uluit după ce-l văzuse pe bătrân murind. Dar şi-a revenit repede. Este el un puşti pierdut, uneori, dar întotdeauna reuşeşte să-şi revină. Are curaj şi învaţă repede. Asta este abilitatea unui luptător real. S-a dus la sistemul de apărare al *Şoimului* mai rapid decât un asteroid. Şi-a ţinut firea. Ar fi trebuit să-l auzi când a distrus prima sa navă. Ei bine, nu arăt eu ca un tată mândru?

Oricum, nici eu nu m-am descurcat prea rău. Luke şi cu mine ne legănam în scaunele alea de tunari, luându-ne după nave ca şi cum am fi jucat *Impetuoşii Cockpiturilor* pe Mos Eisley. Iată un joc bun pentru tine. Doar miza a fost puţin mai mari în acea confruntare. Am avut grijă de TIE-uri mai bine decât orice as ieşit din Academie. Chewbacca şi Prinţesa aveau grijă de cabina de pilotaj. Se părea că Chewie se topise puţin atunci când i-a dat Prinţesa o îmbrăţişare puternică. A uitat imediat comentariul cu *Covorul ambulant*.

Chewbacca: Narowrrr!

Han: Haide, prietene, nu-mi bat joc de tine. Prinţesa ne-a farmecat pe toţi. Trebuie doar să priveşti lucrurile la rece. Oricum, am rezolvat problema care stătea între noi şi hiperspaţiu şi am făcut saltul. Oh, era un sentiment minunat să intri în hiperspaţiu şi să ştii că nu va putea să te urmeze niciun tâmpit imperial. Frumos. Uşor.

Prea uşor, ne informă prinţesa. Era sigură că ne-au lăsat să plecăm, că ăsta era singurul motiv al evadării noastre

reuşite. Asta chiar m-a enervet. O salvasem încă o dată şi ea spunea că a fost prea uşor. Că ne urmăreau. Ai observat vreodată cât de rău te înfurii atunci când bănuieşti că cineva are dreptate şi dar tu nu vrei să fie aşa? E foarte inteligentă, fata aia, şi... hmmm...

Sai'da: Eşti obosit din nou, domnule Solo? Vrei să te odihneşti?

Han: Nu. Mă gândeam doar.

Sai'da: Te rog să-mi împărtăşeşti gândurile, dacă e posibil. Nu mă interesează doar ce ţi s-a întâmplat, în sine. Sunt curios şi cum interpretezi evenimentele, cum dezvolţi legături cu prietenii tăi. Schimbările în starea emoţională sunt interesante.

Han: Interesante, nu? Eşti tare, Sai'da, după felul în care vorbeşti. Dar cred că este şi ăsta un mod de a privi lucrurile. De fapt, doar mă gândeam la bătrân. Cred că a ştiut tot timpul că aia era ultima sa misiune. Cu siguranţă, a fost greu pentru puşti. Adică Luke îşi pierduse nu numai mentorul Jedi, ci şi o persoană pe care o privea ca pe un tată. Acum era singur în galaxie. Atunci mi s-a părut şi mai tânăr. Am avut impulsul de a avea grijă de el, dar m-am abţinut. Pentru că era *ultimul* lucru de care aveam nevoie, un frate mic pentru care să-mi fac griji.

Aveam destule griji. A trebuit să duc grupul la baza Rebelilor de pe a patra lună a lui Yavin pentru a-mi lua banii, ca să-l pot plăti Jabba. Nu eşti un om liber atunci când ai vânători de recompense pe urmele tale. Am încercat să-i explic asta lui Leia, dar nu voia să audă deloc.

Atunci am aflat ce ascundea micul droid – planurile Stelei Morţii. Trecuse atâta timp şi încă nu ştiam exact ce făceam, până când Leia a crezut de cuviinţă, în cele din urmă, să mă informeze. Da, nu aş fi ghicit niciodată că R2 era dorit de întregul Imperiu Galactic.

Până atunci ai fi crezut că eu eram inamicul. Şi brusc, Leia fu şocată că nu îmi păsa de revoluţia ei, că nu doream să o protejez până la sfârşit. Chiar a părut surprinsă de faptul că îmi voiam recompensa pe care o câştigasem. Mi-a spus: *Dacă banii sunt tot ceea ce iubeşti, atunci asta vei primi*. Ceea ce era un fel tare aiurea de a o spune, dacă mă întrebi. Desigur, îmi păsa de bani! De aceea fusesem angajat!

Uite cu stă treaba. Eu nu sunt vreun prinţ bogat. Viaţa

uşoară nu era ceva ce cunoşteam îndeaproape. Poate că banii nu contau pentru unii oameni, dar dacă te chinui mereu să supravieţuieşti, atunci înseamnă ceva. Ceva important. Mai ales că, fără ei, Jabba ar pune capăt oricărei şanse de pensionare.

Luke se bucura de situaţie, cred. Îl făcea să arate bine. Începu să vorbească despre cât de mult îi păsa de alte lucruri decât banii. Lui Leia i-a plăcut atitudinea aceea. Poţi paria că da. Ăia doi mă enervau ca nimeni altcineva. Şi Chewie nu mă ajuta deloc. Ne-am certat puţin în drum spre Yavin. El voia să-şi unească forţele cu Alianţa şi să ajute la salvarea galaxiei. Îţi vine să crezi asta? Părea nobil. Părea să le fie loial celor doi străini, nu mie.

Chewbacca: Aroaw!

Han: Ştiu, ştiu. Nu-l mai auzisem niciodată pe Chewbacca să nu fie de acord cu mine. De fapt, el chiar voia să uit de bani şi să-i ajut pe Rebeli. Să uit de bani! Desigur! I-am spus că trebuia mai întâi să ne ajutăm pe noi înşine. Ca să nu mai vorbim de faptul că lupta împotriva forţelor imperiale, mai ales după ce văzusem Steaua Morţii, mi se părea o treabă pentru proşti. Nu eram un mare fan al cauzelor pierdute, aşa cum eşti tu, amice Sai'da. Îţi place să stai aici, făcându-mă să-ţi spun ultimele mele poveşti înainte să mor? Da, crezi că sunt fascinant. Ei bine, permite-mi să-ţi spun că nu sunt un experiment de laborator. Înţelegi asta?

Sai'da: Oh! Am crezut că *am ajuns* la o înţelegere, domnule Solo. V-am oferit asistenţa mea limitată. Îmi oferiţi cunoştinţe despre istorie care vor influenţa galaxia. Îmi oferiţi o perspectivă asupra modurilor în care vieţile şi alegerile individuale afectează această istorie. Nu mai ştiu cum să-mi explic intenţia.

Han: Ştiu care este intenţia ta, Sai'da, chiar ştiu. Dar lasă-mă să fiu foarte sincer, da? Iată care este afacerea: Oricât de mult mă bucur să mă aud vorbind, ceea ce vreau cu adevărat de la tine este să aflu ceva mai multe informaţii. După cum am spus, poate că voi avea încredere în tine. Încep să cred că da. Dar timpul trece şi încă nu ştiu ce s-a întâmplat cu Leia. Nu cred că şansele ei sunt mult mai bune decât ale mele, în ceea ce priveşte supravieţuirea în staţiunea asta dementă. Deci, acum este din nou rândul tău: ai putea să îmi spui exact unde este Leia?

Sai'da: Dă-mi un moment, te rog, să meditez.

Han: Să meditezi? Bine. Foloseşte orice hocus-pocus ai avea la îndemână.

Sai'da: Este cu Jabba, nu închisă ca tine. Asta e tot ce ştiu.

Han: Şi asta ar trebui să fie o veste bună? Permite-mi să-ţi spun, faptul că este o femeie frumoasă nu este o protecţie adecvată împotriva temperamentului lui Jabba. Nu puteam vedea sau auzi exact ce se întâmpla, în timp ce eram în carbonită, dar uneori mai pătrundea *câte un moment Jabba* în mica mea lume de vis. Niciunul dintre momente nu a fost bun, iar majoritatea au fost violente.

Sai'da: Domnule Solo, haideţi să revizuim încă o dată toate astea. Chiar dacă ar fi să mergem la Leia, cum propui să o salvezi? Eu nu sunt obişnuit cu astfel de încercări, dar mi se pare că un orb, un Wookiee şi un călugăr nu ar fi prea buni împotriva gardienilor înarmaţi ai lui Jabba. Şi, în orice caz, eu mă opun violenţei. Amintiţi-vă că am acceptat să vă aduc o hartă.

Han: Nu îţi ceream sprijin înarmat, prietene. Poate că doar îmi exploram viaţa emoţională. Cu cât stau mai mult aici şi cu cât mă simt mai puternic, cu atât devin mai enervat. Nu ştiu ce să fac când nu pot acţiona. Este greu de crezut că vorbitul este singurul lucru care mă va ajuta, dar s-ar putea să fie.

Lasă-mi un minut, da? Oricum, unde eram?

Sai'da: Cred că vorbeai despre dezacordul tău cu Chewbacca în dorinţa lui de a-i ajuta pe Rebeli.

Han: Da. Nu că mi-ar plăcea să vorbesc despre prima noastră ceartă reală.

Chewbacca: Rarrghhh!

Han: Nu-ţi cere scuze, amice. Ai avut punctul tău de vedere şi, după cum ştim amândoi, s-a dovedit a fi unul bun. A fost doar ceva dificil, să fiu închis în spaţiu, simţindu-mă singur, uitându-mă la tunelul lung şi întunecat al timpului. Uau. Devin prea poetic pentru binele meu. Toată vorbăria asta mă va transforma dintr-un luptător într-un filosof, dacă nu sunt atent.

Deci, oricum, eu şi Chewie nu am fost de acord. Nu cred că mi-am auzit vreodată prietenul atât de elocvent. Vorbea despre codul Wookiee. Cum ne-am salvat reciproc. Şi asta însemna că eram obligaţi unul faţă de celălalt şi alte lucruri de genul ăsta. Chewie era emoţionant. Loialitatea continua să iasă

la suprafaţă. Şi faptul că-l văzuse pe Darth Vader îl întorsese puţin pe dos. Era alături de cei buni. Adică, se gândea probabil că Rebelii nu credeau în sclavie. Bine gândit, de fapt.

Crezi că poţi să cunoşti o persoană. Am crezut că Chewbacca era discret şi dorea doar să călătorească. Şi apoi îmi ţine prelegerea aia despre teologia Wookiee. Asta m-a uimit, ca să spun adevărul. În cele din urmă, Chewie rămase tăcut, uitându-se la picioarele sale mari de Wookiee, de parcă nici măcar nu mă cunoştea.

Nu l-am putut convinge să fie de acord cu mine. Ştiam că va rămâne cu mine, dar nu era acelaşi lucru cu a-mi accepta punctul de vedere. Nu mi-a plăcut că cel mai bun prieten al meu era nemulţumit de mine. M-am tot gândit la lucruri la care nu voiam să mă gândesc.

Sai'da: Ca de exemplu?

Han: Îţi place să auzi despre lucrurile astea, nu-i aşa? Ei bine, mă gândeam mai ales la puşti şi la Prinţesă. Amândoi erau niţşte belele egale şi, ei bine, ceva mult mai frumos. Şi bătrânul murise în felul ăla, sacrificându-şi viaţa pentru un motiv pe care nu îl înţelegeam. Totul începea să mă deranjeze: forţele imperiale, Darth Vader...

Mă îmbia ceva şi nu mi-a plăcut chiar deloc. Iar cel mai bun prieten al meu nu-mi era deloc de ajutor. Pur şi simplu, înrăutăţea lucrurile stând acolo ca un judecător tăcut. De parcă m-ar fi compătimit.

Sai'da: Ce anume te îmbia?

Han: Un sentiment de evadare! Nu sunt obişnuit să iau decizii decât pentru mine. Funcţionează mai bine. Sau, aşa fusese înainte. Ţi-am spus că nu sunt un tip introspectiv. Şi când sunt, aşa cum ai observat, tind să mă supăr. Prefer acţiunea.

Sai'da: Aţi văzut multă acţiune în galaxie, domnule Solo. Este ciudat, nu-i aşa? Eu sunt obişnuit cu inactivitatea şi gândirea. Viaţa mea ar fi foarte dificilă pentru dumneavoastră. Şi, dimpotrivă, chiar şi gândul la atâta acţiune câtă aţi avut dumneavoastră, mă face să fiu destul de nervos.

Han: Da, dar oricum suntem închişi împreună. Şi eu sunt cel care trebuie să gândească şi să vorbească. E o afacere proastă, dacă mă întrebi.

Sai'da: Şi eu sunt cel responsabil cu contrabanda cu veşti şi cu hărţi. Şi eu sunt în afara elementului meu.

Han: Ciudat, nu. Cred că ne influenţăm reciproc, chiar dacă ne place sau nu.

Sai'da: Da. Cred că aceasta va fi prima mea aventură adevărată.

Han: Şi asta este, cu siguranţă, prima mea istorie înregistrată. Ce foloseşti pentru asta?

Sai'da: Un datapad. Cred că sunt singurul călugăr din Ordinul meu care are unul. Un cadou... Dar asta este o altă poveste. Ne întoarcem din nou la povestea lui Han Solo?

Han: Sigur. Dacă nu pot avea parte de nicio acţiune pe aici, aş putea la fel de bine să vorbesc, cât timp mai pot.

NOTAREA Nr. 12 ÎN DATAPAD

Han: Am adus *Şoimul* pe luna din partea opusă a lui Yavin. Era o privelişte binevenită. Tot acel verde şi copacii te făceau să simţi că ai putea fi din nou om. Ai observat vreodată că mirosul unei păduri este un antidot pentru aproape orice suferinţă? Cred că nu, blocat aici pe Tatooine, coşul de gunoi al galaxiei.

Oricum, baza Rebelilor era într-un templu imens, din piatră, tăiat în acel peisaj masiv de junglă verde. Era destul de impresionant pentru o operaţiune improvizată.

Nu mă aşteptam la o tehnologie atât de avansată în mijlocul junglei.

Ştii ce altceva m-a surprins? Că Rebelii erau atât de numeroşi. Trebuie să-i fi recrutat din toată galaxia. Ultima dată când auzisem despre ei, erau doar câteva bande ici şi colo. Se presupunea că ar fi trebuit să ia mai mult poziţie decât să ameninţe cu adevărat pe cineva. Nu că această grămadă ar fi fost chiar pe măsura Stelei Morţii. Totuşi, nimic nu se putea pune cu chestia aia.

Baza era ca un stup uriaş de insecte, cu fiinţe care alergau de colo-colo şi se pregăteau de acţiune. De îndată ce am ajuns la bază, Comandantul şi Leia au început să vorbească. El încerca să-şi exprime îngrijorarea. Adică, Alderaan fusese distrus şi el se temuse de ce era mai rău. Dar ea nu avea timp pentru asta.

Ştii, poate pare că sunt egoist – nu-i nicio surpriză – dar pur şi simplu nu îmi trecuse prin minte că Leia îşi pierduse casa. Mai rău, văzuse cum a fost distrusă. Dar nu voia să vorbească despre asta cu Comandantul. Ea voia doar să continue lupta împotriva Imperiului. Îţi spun eu, ai nevoie de curaj să continui atunci când ai pierdut, practic, totul. Ea nu căuta simpatie şi nici nu se aştepta la vreun tratament special. Nu a vărsat nicio lacrimă. M-am tot uitat la ea. Eram impresionată.

Ok, mai mult decât atât. M-a făcut să mă simt, ahhh, ştii tu, tandru faţă de ea.

Aveam tot felul de emoţii pentru femeie aceea. Şi pentru Luke, dacă mai conta. Nu m-am muncit niciodată în viaţa mea atât de mult ca să-mi displacă două persoane. Voiam doar să fiu

eu însumi. Să-mi iau banii. Să-l plătesc pe Jabba. Să-mi găsesc ceva de lucru. Să nu-mi fac griji pentru nimeni sau nimic. Şi am încercat. Nu pot spune că nu am încercat.

Abia ne-am spus bun venit, că R2 fu imediat conectat la computerul principal ca să descărce datele tehnice ale Stelei Morţii. Nu era bine. Steaua Morţii avea un sistem defensiv care părea de neînvins. Nimic nu arăta bine exceptând recompensa mea. Se părea că nu aveau nimic altceva cu care să mă plătească, ci doar metale preţioase. Şi îmi dădeam seama că nu voiau să se despartă de ele. Dar s-au ţinut de cuvânt. Cred că erau unii prin Alianţă care ar fi vrut să ne expedieze cu mâinile goale. Dar, cel puţin Luke şi Leia, au ştiut să-şi onoreze cuvântul. Puteam obţine un profit bun cu metalele alea. În plus, m-am gândit că nu vor mai avea nevoie de ele odată cu sosirea Stelei Morţii. Aveam o perspectivă sumbră asupra destinului Rebelilor. Am vrut să plec cât mai repede.

Luke nu voia să renunţe la mine. Probabil crezuse că vom continuă fericita noastră unitate familială. Voia să fiu erou. El încă nu-şi dăduse seama că eu nu luptam pentru o cauză mare; luptam doar pentru mine şi pentru Chewbacca.

Luke mă tot presă şi rosti numele lui Ben ca şi cum ar fi avut o putere supranaturală sau ceva de genul ăsta. Cum ştia el că Ben crezuse că sunt mai mult voiam să recunosc. De parcă ar fi crezut că asta mă va impresiona şi mai tare. I-am spus: *O, minunat, acum voi fi la fel de prost ca ceilalţi şi voi sta aici, aşteptând sfârşitul lumii*. Desigur.

Ştii, Sai'da, nu era vorba despre curaj. Am destul curaj cât pentru douăzeci de băieţi. Şi asta nu este o laudă. Am dovedit-o. Dar nu voiam să intru într-o cauză pe care nu o alesesem şi să fac ceva aiurea. Nu sari neînarmat în faţa unui blaster, dacă ştii la ce mă refer. Chiar şi un prost ştie că e o diferenţă între curaj şi sinucidere.

Singurele lucruri la care se putea gândi Luke, erau cauza şi curajul. Se duse şi se oferi voluntari ca pilot. *Pilot!* Puştiul abia ieşise din fermă! Şi Alianţa era dispusă să-i dea o navă şi un bilet spre distrugere. Iar el voia să mă alătur lui. M-a linguşit că aveau nevoie de piloţi buni, cu experienţă. Oh, sunt foarte bun, desigur. Dar sunt şi deştept. Când a început să-mi vorbească că trebuie să-i dau un sens vieţii mele, am ales răsplata şi viaţa mea. Luke era pe cale să fie omorât şi voia să discutăm despre

sensul vieţii. Haida-de! Ei bine, nu am avut parte de pauză pentru că văd că vine şi Prinţesa. Ea nu-mi oferi prea multe şanse să mă simt tandru faţă de ea. Vorbisem deja cu puştiul, aşa că nu am lungit-o cu ea. I-am spus doar *Nu!* la fiecare pledoarie şi insultă. Am adăugat că ar putea să-i facă lui Luke o favoare şi să-l împiedice să moară de tânăr. Ştiam că ea era singura care îl putea ţine pe loc. Dar care era diferenţa, de fapt? Era la fel de periculos. Era doar o chestiune de a alege cum să mori – pe pământ sau în zbor. Nu ar fi avut cum să oprească Steaua Morţii.

Chewbacca reuşi să-şi păstreze gândurile pentru sine.

Chewbacca: Bowraakk!

Han: Ştiu, Chewie, a fost greu să nu fii de acord cu mine şi să te abţii. Şi încercai să fii de partea mea – într-un fel foarte subtil. Totuşi, eram curios ce fel de plan tâmpit aveau să pună la cale pentru a ataca staţia spaţială. Aşadar, am participat la sesiunea de informare. La început, nu-mi venea să cred ceea ce auzeam. Tipul ăsta, Dodonna, le spuse că singura modalitate de a distruge Steaua Morţii era să trimită nave mici de luptă, pentru o singură persoană. Că Imperialii erau pregătiţi pentru un asalt frontal în toată regula, dar nu pentru navele individuale. Asta era singura lor slăbiciune. Poate că o navă de luptă ar putea pătrunde prin apărarea lor.

De fapt, dacă mă gândeam mai bine, planul avea sens pentru mine. Ştii cum sunt cu toţii preocupaţi de chestiile mari din faţa ochilor şi atunci vine ceva mic şi îi loveşte de îi năuceşte? Întotdeauna este vorba despre ceea ce nu vezi că vine.

Deci, iată-i, toată adunătura aia de Rebeli, echipaţi şi hotărâţi, ascultând scenariul lui Dodonna. Vor trebui să se apropie de globul ăla monstruos, în navele lor pitice de luptă. Vor trebui să parcurgă un şanţ îngust de la suprafaţă, în căutarea unui orificiu de evacuare lat de doar doi metri. Şi, la viteză mare, să arunce o torpilă protonică în el.

În cele din urmă, nu i-am crezut în stare.

Piloţii aceia erau gata să-şi facă datoria, dar păreau uimiţi, de parcă ştiau că era o sarcină imposibilă. Nu au fost puţini cei care au mormăit.

Cu excepţia lui Luke, care se lăuda cu şobolanii womp pe care îi omorâse pe Tatooine. Da, va fi o zi de vară distractivă, la

fel ca la fermă.

Îţi spun, puştiul se credea invincibil.

Oricum, Leia avusese dreptate în legătură cu faptul că forţele imperiale ne marcaseră. Ne urmăriseră până la Yavin şi se apropiau pentru a-şi marca ziua lor de glorie – distrugerea Rebeliunii. Nu că aş fi vrut să mă gândesc prea mult la asta.

Eu şi Chewie ne-am întors pentru a încărca *Şoimul Mileniului* cu recompensa care avea să ne salveze. Luke veni să mă hărţuiască încă o dată. Desigur, mă simţeam destul de aiurea când îl vedeam că se duce să moară, iar eu nu făceam nimic pentru a-l ajuta. Dar nu am lăsat să-mi scape nimic din ceea ce aveam în minte. Gura mea bogată continua să funcţioneze în ciuda conflictului meu interior.

M-am oferit să-l las să vină cu mine. I-am spus că îmi este de folos un luptător bun. Asta păru să-l supere şi mai mult. În cele din urmă a plecat, dar nu înainte să mă trezesc eu însumi spunând, şi chiar crezând-o: *Forţa fie cu tine*. Pur şi simplu mi-a scăpat. Nu ştiu. Luke avea acea strălucire de războinic despre care citeşti în istoriile antice. M-a făcut să vreau să-i spun ceva decent.

Apoi Chewie începu din nou să mă privească aiurea. Încă nu avea de gând să mă lase în pace. Avea banii în mână şi el era gata să-i lase baltă. Era un Chewie pe care nu-l mai văzusem până acum.

De fapt, nici eu nu eram chiar eu însumi. Parcă eram doi oameni cu idei diferite despre ce trebuia, sau nu, făcut. Vechiul sine, care ştia cum să aibă grijă de el însuşi, se certa cu tipul ăsta nou care voia să fie un erou sau ceva de genul ăsta.

Aşadar, am încheiat acea conversaţie pe care o purtam cu mine însumi şi am început să mă uit la toţi acei copii şi piloţi de ocazie, urcându-se în navele lor de luptă. Erau gata pentru misiunea lor sinucigaşă. Chiar şi R2 părea entuziasmat, fiind ridicat în spatele X-interceptorului lui Luke. Amicul său, 3PO, încerca să stea calm şi să-i fie de un oarecare folos Prinţesei. Eram atât de prins în evenimente încât începusem să-mi imaginez o viaţă emoţională pentru droizii ăia. Nu poţi să nu faci asta, uneori.

Este amuzant cum nu există niciodată un mod corect de a-ţi lua rămas bun de la ceilalţi. Rămâneam în urmă, ca o vietate din umbre, astfel încât Leia să nu poată să-mi arunce privirea

aia a ei de Prinţesă. Dar priveam şi ascultam începutul atacului asupra Stelei Morţii. Îmi imaginam şocul piloţilor când aveau să vadă pentru prima dată staţia aceea spaţială enormă.

Ascultând rapoartele despre navele Rebele distruse m-am înfiorat cu adevărat. Ştiam că Luke era acolo, privindu-şi noii prieteni cum erau distruşi şi tot înaintând, aşteptându-şi marea lui şansă. Îi puteam vedea pe el şi pe R2, curajoşi ca întotdeauna, învârtindu-se în jurul Stelei Morţii.

Mi se părea că puteam vedea cum se desfăşura totul. Poate că era din cauză că eram pilot sau pentru că eram mereu pe fugă, dar puteam simţi unde erau cu toţii. Nu numai atât, parcă ştiam când avea să se mişte fiecare dintre ei. Mintea mi se transformase într-o reţea gigantică de computere. Înnebuneam pe jumătate pentru că stăteam acolo. Nu făceam nimic. Aşa că am plecat. Ce rost avea să rămânem pentru a vedea finalul evident?

Nu voiam să o văd pe Leia încercând să fie curajoasă. Ştiam că, de fiecare dată când era distrusă câte o navă, avea să dispară un pic lumină din ea. Ştii cum pare cineva puţin mai puţin uman atunci când îi pierde pe cei pe care îi iubeşte? Pare aproape ca un zombie.

Ahhh, oricum, m-a făcut să mă doară inima să o privesc. Ea şi Luke păreau deja că se cunosc dintotdeauna. Nu mi-am putut imagina ce urma să se întâmple când avea să fie distrus.

Ca să nu mai spun că numărătoarea inversă fusese pornită. Toată lumea asculta vocea aia de computer: *Se apropie Steaua Morţii*. *Timp estimat pentru tragere, cincisprezece minute*.

Cât de bine era să ştii dinainte momentul în care urmai să fii anihilat.

Am plecat de acolo.

NOTAREA Nr. 13 ÎN DATAPAD

Han: Chewie şi cu mine încărcaserăm *Şoimul*. Ne-am urcat în el fără să mai spunem nimic. Eram, din nou, prea ocupat să argumentez cu mine însumi. Am plecat. Reuşiserăm. Aveam bani să-l plătesc pe Jabba. Imperialii erau prea ocupaţi pentru a acorda atenţie plecării *Şoimului*. Aveam o călătorie simplă înaintea mea.

Deci, care era problema? Ar fi trebuit să mă simt grozav. Un om liber, din nou. Dar nu m-am putut abţine. A trebuit să monitorizez lupta care se desfăşura pe Steaua Morţii. Eu şi Chewie ascultam în tăcere cum erau distruşi piloţii Rebeli. Băieţii ăia dădeau pentru misiunea lor tot ceea ce aveau. Stăteau mândri împotriva forţelor imperiale şi a TIE-urilor de luptă. Îmi ajunsese cu adevărat. Era greu pentru piloţii Rebeli – fie că nu se puteau apropia de deschizătură pentru a trimite torpila prin ea, fie nu puteau să atingă o ţintă atât de mică, odată ce se apropiau. Se acopereau reciproc asumându-şi riscuri extreme. Nici nu am putut urmări câţi piloţi fuseseră doborâţi. Era ultima lor şansă, când l-am auzit pe Luke. Dintr-o dată, am ştiut că mergeam pe un drum greşit. Am întors *Şoimul* şi am pornit în viteză maximă spre Steaua Morţii. Tocmai intraseră în luptă încă trei nave TIE de luptă. Am avut un presentiment urât despre tipii ăia. Timpul se termina şi era cazul ca puştiul să facă un miracol. Se apropiau de el. M-am gândit că dacă avea să fie o ultimă luptă, măcar să fie una corectă. Luke era acolo jos, parcurgând şanţul în X-interceptorul său, cu computerul oprit, gata să lovească jgheabul doar din ochi – dacă avea ocazia. Ei bine, am fost acolo pentru a-i oferi acea şansă. Băieţii din TIE nu m-au văzut venind. Vezi tu, e un avantaj să intri în joc mai târziu: elementul surpriză.

Sai'da: Deci ai intrat în luptă, pentru Luke?

Han: Oarecum. Dar, mai mult decât atât. Nu mai puteam suporta. Nu mai voiam să văd acele TIE-uri imperiale bâzâind pe coridoare, în spatele niciunuia dintre băieţii noştri. Forţele imperiale au un aspect diabolic, inclusiv navele lor. Chiar şi după toate victimele şi încercările eşuate, fiecare Rebel era dispus să-şi dea viaţa pentru şansa lui Luke de a distruge Steaua Morţii.

Genul ăsta de curaj te cuprinde la un moment dat. Ştiam că trebuia să-l ajut pe puşti. Şi, la momentul respectiv, am ştiut clar că sunt de partea Alianţei Rebelilor. Parcă devenise totul clar. Şi când ştii ceva atât de sigur despre tine, corpul tău o ia din loc şi tot ce poţi face este să-l urmezi. Aveam să mă asigur că Darth Vader – şi nu mă întreba cum de ştiam că era el – nu avea să-i strice şansa puştiului.

Ţi-am spus că îmi place acţiunea. Venind peste acele TIE imperiale şi oferindu-le surpriza vieţii lor a fost destul de mişto. Steaua Morţii era la câteva secunde de eliminarea bazei Rebelilor. Vorbeam abia acum despre schimbarea cursului istoriei galaxiei. Asta ar fi fost o poveste sumbră pentru tine.

Dar nu s-a întâmplat. Mai întâi l-am distrus pe unul dintre cei trei. O lovitură clară. Nici n-a ştiut ce l-a lovit. Asta a atras atenţia celorlalţi doi. Nu mai era timp pentru jocuri sau manevre subtile. M-am aruncat chiar spre navele TIE. L-am speriat pe unul dintre ei să facă o mişcare care l-a lovit de peretele coridorului. Dar nu înainte de a-i tăia aripa lui Darth Vader şi a-l trimite învârtindu-se fără control prin spaţiu. Cred că să-i spun lui Luke *Eşti liber, puştiule!* a fost unul dintre cele mai bune momente din viaţa mea.

Şi puştiul... Încă nu-mi vine să cred. Luke a aruncat torpilele protonice în jgheab şi a făcut ceva frumos din maşinăria aia rea. Steaua Morţii explodă într-un câmp de stele cum nu am mai văzut vreodată. Care erau şansele să reuşească o astfel de lovitură? Una la un milion! Uimitor!

Puştiul chiar a arătat ce poate.

NOTAREA Nr. 14 ÎN DATAPAD

Sai'da: Cum te-ai simţit odată ce te-ai alăturat luptei?

Han: Încântat. Când a explodat Steaua Morţii şi am înţeles realitatea situaţiei – atunci să vezi senzaţii. Zburam cu *Şoimul* înapoi la bază, cu celălalţi Rebeli, gândindu-ne la ceea ce tocmai făcuserăm... Adică, era de necrezut. Acel mic grup de Rebeli distrusese cea mai mare staţie spaţială din istorie!

Nu eram obişnuit să fac parte din echipa celor buni, dacă ştii ce vreau să spun. Una era să întreci forţele imperiale cu o încărcătură de contrabandă. Dar să te ridici împotriva lor, era cu totul altceva. Şi nu pentru vreo recompensă, ci doar pentru că era ceva ce trebuia făcut.

Cea mai mare parte a entuziasmului a fost dat de bătălie în sine, dar mai era o parte, dată de apartenenţa la ceva mai important decât mine însumi. Când lucrezi împreună cu cei în care crezi, lumea pare brusc puţin mai mare. Este încântător. Pentru o vreme, oricum.

În loc să întorc *Şoimul* şi să sar în hiperspaţiu, cum aş fi făcut în mod normal, i-am urmat pe băieţi înapoi la bază.

Da, eram o grămadă sălbatică de piloţi. Ne simţeam în viaţă. Nu am putut spune destule lucruri frumoase unul despre celălalt. Am fost chiar mândru de micul R2. Mă gândeam la el ca la cineva rănit în luptă! Şi 3PO era lângă el, atât de îngrijorat pentru R2, că se oferi să-şi doneze circuitele.

Am fost cu toţii nebuni, în felul acela în care te poate face uneori fericirea. I-am îmbrăţişat pe Luke şi Leia. Eu şi Chewie ne înveseleam şi ne îmbrăţişam ca nişte fraţi regăsiţi după mult timp.

Toate forţele Rebele ne aclamau, odată ce ne-am întors, şi parcă eram o familie mare, fericită şi prietenoasă.

În cele din urmă, totuşi, lucrurile s-au calmat. Am redevenit eu însumi. Atunci, mi s-a strecurat din nou îndoiala. Ceva de genul: *Ce cred că fac, de stau aici cu ei?*

Am datorii de plătit şi o viaţă de trăit. Nu pot să alerg prin galaxie ca un erou, cu o Prinţesă din poveşti şi cu nobilul ei cavaler.

NOTAREA Nr. 15 ÎN DATAPAD

Han: Ciudat. Iată-mă, marele erou, închis şi neajutorat în timp ce prinţesa din poveşti este ţinută captivă. Ce basm bun. Şi unde este nobilul cavaler?

Chewbacca: Bwaarrk!

Han: Crezi că da, Chewie? Ei bine, sper să ai dreptate în legătură cu Luke. Trebuie să recunosc că doar amintirea felului cum a distrus Steaua Morţii îmi dă speranţă. O salvare de ultim moment. E ceva ce Luke şi cu mine avem în comun.

Sai'da: Se pare că aveţi multe în comun.

Han: Probabil că glumeşti!

Sai'da: Este adevărat că nu-l cunosc pe Luke, dar, cu siguranţă, se pare că soarta ta şi a lui sunt interconectate.

Han: Nu pot nega asta.

Sai'da: Da, şi se pare că explozia Stelei Morţii nu a pus capăt legăturii voastre. Am crezut că voiai să te întorci pe Tatooine cu banii pentru Jabba. Având în vedere circumstanţele actuale, ceva trebuie să te fi reţinut. Poate noua ta afecţiune pentru...

Han: Nu!

Chewbacca: Vrowk-rr-vorghh.

Han: E adevărat, un lucru duce la altul, şi poate că dacă am fi *plecat* înainte de ceremonie, lucrurile ar fi ieşit altfel. Dar ceremonia în sine nu era importantă, Chewie.

Sai'da: O ceremonie? Cred că ritualul ceremoniilor este interesant pentru orice cultură.

Han: Aşa crezi?

Chewbacca: Rruumpph!

Han: Bine, amice. Nu voiam să vorbesc despre ceremonie, Sai'da, dar pentru că Chewbacca vrea să audă din nou povestea asta, dintr-un motiv Wookiee ciudat, cred ai noroc.

La început, am avut îndoieli cu privire la ceremonie. Era prea formală pentru gustul meu. În plus, nu îmi plăcea tot spectacolul ăla. Şi eram destul de dornic să revin pe Tatooine. Dar toată lumea, în special Leia, a vrut să ne onoreze. Nu ştiam ce să fac. Nu voiam să mă implore nimeni. Vreau să spun, erau oameni buni şi cum aş fi putut să mă îndepărtez de ei? Dar

aveam nevoie ceva timp de unul singur.

Era prea multă emoţie. Am crezut că dacă aş putea analiza lucrurile, mi-aş putea da seama, măcar puţin, care era viaţa mea.

Luke apăru primul. Ce puşti grozav. Era atât de fericit. Continua să-mi spună că ştiuse că mă voi alătura luptei şi că nu îl voi lăsa singur. Că un pilot de prima mână, ca mine, merita o ceremonie. Parcă eram noul său cel mai bun prieten. Sinceritatea lui mă jenă puţin. Puştiul acela avea sentimente şi chiar le arăta, ştii? Chestia cu ceremonia era creată pentru cei ca el. I-am spus că mă voi gândi, după ce mă va îmbrăţişa cam pentru a zecea oară.

Ben l-ar fi dorit-o, îmi spuse Luke. *Ar fi fost mândru*. *Ştiu că e mândru*. *Ştiu că şi el ştie*. Puştiul începea să semene cu bătrânul. Ba chiar avea deja aceeaşi privire.

Apoi a venit Comandantul să mă vadă. Am fost onorat. Şi mi-a spus că *el va fi cel onorat* dacă aş rămâne la ceremonie. Toată lumea era atât de drăguţă cu mine, că începusem să mă simt puţin timid. Ceea ce, pentru mine, era o noutate. Adică, toţi fuseseră eroi în bătălia aceea, aşa că de ce primeam *eu* medalie?

Dar Leia a fost cea care m-a convins cu adevărat. Mi-a vorbit despre toţi băieţii care nu au revenit la bază, toţi acei copii curajoşi. Mi-a spus cum îşi dorea să fie şi ei la ceremonie. Ar însemna ceva pentru ei. Şi dacă nu a însemna nimic pentru mine, atunci a trebui să mă gândesc la piloţii care au murit pentru Alianţă şi unul pentru celălalt. Cel puţin aş putea să-i onorez pe ei. Avea dreptate. Nu puteam întoarce spatele cauzei pentru care muriseră şi să spun doar: *Oh, nu, mulţumesc*. *Îmi iau recompensa şi mă îndrept spre casă*.

Era un lucru atât de mic pe care mă ruga să-l fac. Şi totuşi era un lucru mare, să-i cinsteşti pe cei care făcuseră sacrificiul suprem.

Am spus *da*.

Era atât de blândă. Şi frumoasă. Odată ce şi-a îndeplinit misiunea, a avut şansa să se odihnească. Îi prinsese bine. Chiar şi vocea ei părea mai moale.

Chewie era încântat. Îşi dorise tot timpul să rămână.

NOTAREA Nr. 16 ÎN DATAPAD

Han: Acum, că toată lumea a fost de acord cu privire la ceremonie, tot ce aveam de făcut era să apărem. Luke, Chewie şi cu mine eram îmbrăcaţi în cele mai frumoase haine ale noastre – ceea ce nu însemna prea mult – şi aşteptam.

Dintr-o dată, s-a deschis uşa şi am intrat. Rebelii erau aliniaţi în formaţie de parcă am fi fost liderii întregului Imperiu Galactic. Lăsaseră un culoar pentru noi, să mergem pe el. Deci, am mers, Luke şi cu mine în faţă, urmaţi de Chewbacca, care era atât de emoţionat încât scoase cel mai bun urlet Wookiee al său.

Luke şi cu mine eram puţin mai calmi. Cel puţin la exterior. Totuşi, trebuie să o spun, odată ce am trecut peste cât de stupid mă simţeam, a fost plăcut să defilez pe alee, spre scenă, cu toate acele trupe aliniate respectuos pentru noi.

A fost un fior, nu-i aşa, prietene? Ceva important.

Chewbacca: Arrorrkkk!

Han: Ne-am uitat la toţi acei Rebeli care stăteau drepţi şi făceam parte dintre ei. A fi respectat de bărbaţi şi femei onorabili nu este ceva ce am experimentat prea des în viaţa mea. Ok. Mi-a plăcut, bine? Am fost fericit acolo, pentru o vreme.

Şi Prinţesa era într-o dispoziţie fermecătoare. Mi-a trecut medalia peste cap şi a zâmbit. Fără comentarii acide. I-am făcut cu ochiul ca să ştie că am înţeles că era nebună după mine. Nu, doar mă simţeam bine. Nu prea poţi spune multe într-un moment ca acela. Şi Luke părea atât de fericit şi de mândru că eram gata să-l adopt.

Chiar şi droizii păreau fericiţi. R2 bipăia şi 3PO îl bătea cu palma pe cupolă. Cred că, de fapt, au mai multe emoţii decât credem noi. Îh, cred că şi eu am mai multe emoţii decât credeam.

Ceremonia ne-a plăcut, am fost cu toţii de acord. Fără certuri despre ce era de făcut, sau cine avea dreptate, sau unde erau banii, sau cine dădea ordine. Toţi ne simţeam bine că lucrurile ieşiseră cum trebuie. Ne făcuserăm toţi treaba aşa cum am ştiut mai bine. Viaţa este de obicei ceva mai complicată

decât atât, crede-mă.

Imediat ce s-a terminat ceremonia, am revenit la luarea deciziilor cu privire la restul vieţilor noastre. Am redevenit fiinţe obişnuite. Mai bune sau mai rele.

Sai'da: Dar ceremonia nu te-a schimbat în niciun fel?

Han: Nu ştiu. Poate că a făcut-o. Odată ce am fost tratat cu acel gen de respect, am început să mă privesc într-un mod diferit. Mă întrebam ce aş putea fi, nu doar cum aş putea face următorul transport de contrabandă, pe bani buni.

Nu că mi-am dat seama, atunci şi acolo, ce însemnau toate astea. De fapt, încă nu mi-am dat seama. Adică, uite unde m-a adus toată analiza asta, Sai'da – stând orb în celula asta umedă şi rece, aşteptând să mă omoare acea creatură murdară şi slinoasă, care o are Leia.

Revin mereu la asta, nu-i aşa?

NOTAREA Nr. 17 ÎN DATAPAD

Han: Încă sunt îngrijorat pentru Leia. Trebuie să mă ridic, în loc să stau pe banca asta rece şi umedă. Aşa e mai bine. Nu mă lăsa să intru în zid, Chewie. Ne vor hrăni vreodată, în tot acest coşmar? Adică, n-am luat o masă bună de vreun an. Încep să cred că mi-e foame.

Sai'da: Nu ştiu programul lor de masă pentru prizonieri. Dar nu cred că sunt prea îngrijoraţi de bunăstarea ta.

Han: Serios? Te-ai gândit vreodată că nu s-ar putea să nu te lase nici *pe tine* să ieşi de aici? Desigur, cât de diferit poate fi asta de viaţa de călugăr?

Sai'da: Oh, foarte diferit. A fi lipsit de cărţile mele ar fi de neconceput.

Han: Ştii, îţi înţeleg interesul pentru istorie. Chiar îl înţeleg. Nici eu nu sunt chiar dezinteresat. Dar, uneori, nu vrei să pleci şi să-ţi *trăieşti* viaţa, făcându-ţi propria istorie?

Sai'da: E o dorinţă pe care încerc să o ignor. Nu este considerată o preocupare adecvată în Ordinul meu.

Han: Sigur, dar asta nu schimbă dorinţa, nu-i aşa? Adică, să zicem că scap de aici cu puţină asistenţă din partea ta. Nu ai vrea să vezi unele dintre acele locuri despre care ai citit? Să vezi, poate, câteva manuscrise străvechi? Să mergi printr-un templu de origine necunoscută?

Sai'da: Tu faci toate aceste lucruri?

Han: Ai fi surprins de situaţiile interesante cu care te confrunţi, contrabandist fiind. Nu totul este o chestiune de viaţă sau de moarte. Spune-mi că nu ţi-ar plăcea să faci o croazieră în jurul galaxiei cu *Şoimul Mileniului*.

Sai'da: Ei bine, cu siguranţă, înţeleg atracţia acestui lucru. Deşi este o erezie pentru că recunosc asta. Dar sunt, la urma urmei, om. Mult prea uman ca să fiu demn de Ordinul B'omarr, mă tem.

Han: Cu toţii avem luptele noastre interioare, se pare. Este interesant un lucru despre prizonieratul în carbonită. Îmi dau seama că situaţiile sunt mult mai complexe decât mă gândeam.

Chewbacca: Waarrk!

Han: Chewie spune că aude pe cineva venind. Aştepţi vreun gardian?

Sai'da: Nu. Nu atât de curând.

Han: Ascultă, prietene, orice se întâmplă, nu uita afacerea pe care am făcut-o. Pot avea încredere în tine, da?

Sai'da: Da. În mod sigur.

Han: Chewie, cine este? A plecat Sai'da?

Chewbacca: Arroarwwk!

Han: Boba Fett?

Sai'da: Mă voi întoarce...

Han: Tocmai spuneam că mirosul nu se poate agrava aici. Şi apari tu, Fett, şi mă faci să par un mincinos. Deci, ce caută un şobolan ca tine aici, jos...

NOTAREA Nr. 18 ÎN DATAPAD

Sai'da: Conversaţia mea cu Han Solo s-a oprit – temporar, sper.

Dar nu se poate spune ce va face Boba Fett, cel mai cunoscut vânător de recompense din galaxie.

Stau în faţa celulei lui Han, incapabil să mă mişc. M-a cuprins un sentiment ciudat. Sunt o persoană religioasă, cu compasiune în spirit şi vorbe – dar nu una de acţiune. Nu pot preveni moartea lui Han Solo.

Nu mă pot împotrivi unui vânător de recompense. Şi asta nu a mai fost niciodată o sursă de frustrare!

Domnul Solo mi-a dat multe de gândit. Virtuţile curajului şi ale acţiunii... Loialitatea şi tovarăşia... Umorul...

Mă îndepărtez acum de celula lui Han Solo. Dar numai pentru a arunca o privire după Prinţesă. Poate că ar fi bine să învăţ câteva dintre căile domnului Solo, dacă vreau să o protejez.

Până atunci, mă rog pentru continuarea istoriei lui Han Solo...

SFÂRŞIT

Universsul Star Wars
Anexe

ÎNCEPUTURI...

La început s-a numit Vechea Republică.

Nu a existat niciun document care să consemneze întemeierea Vechii Republici şi nici nu era necesar vreunul. Întemeietorii s-au estompat în pulberea istoriei. Ei au clădit singura comunitate galactică cunoscută vreodată care întotdeauna şi-a servit cetăţenii bine şi cu credinţă. Noi lumi i s-au alăturat odată cu trecerea secolelor pentru a împărtăşi conducerea sa benefică. Planete ce se aflau ele însele în primejdie datorită dezastrelor naturale sau izbucnirii unor revolte au putut să se îndrepte spre vecinii lor pentru a primi ajutor. Toate rasele, toate speciile inteligente, toate popoarele erau egale în faţa legii şi îşi trăiau viaţa cu drepturi care le garantau deopotrivă şansă şi libertate.

Vechea Republică s-a format pe temelia celor mai importante lumi ce existau la început, majoritatea fiind din centrul galaxiei... În vremea aceea au apărut şi primii Cavaleri Jedi. A fost o lungă perioadă de pace şi expansiune galactică determinată de inventarea şi progresul călătoriilor în hiperspaţiu. Păzitorii acestei Republici au fost Cavalerii Jedi, un Ordin viteaz şi neînfricat, numărând sute şi mii de membri ce a slujit la apărarea şi protecţia popoarelor Republicii. Înţelepciunea, bravura şi puterea lor au devenit legendă. Trăgându-şi tăria comună de la Forţă, Cavalerii Jedi au menţinut pacea pe tot cuprinsul Galaxiei generaţii după generaţii şi au

transmis mai departe crezul lor celor ce s-au dovedit deopotrivă capabili şi demni de cavalerism.

Prin strânsa ei coeziune Vechea Republică a devenit invulnerabilă faţă de orice atac dinafară. Nicio altă putere galactică cunoscută nu a îndrăznit o asemenea mişcare pentru că ea ar fi însemnat un eşec sigur. Cetăţenii Vechii Republici au putut dormi liniştiţi în paturile lor, aflaţi în siguranţă înăuntrul zidurilor lor politice.

Atacul a venit, totuşi. Dar, la fel ca în multe societăţi democratice, el nu a venit din partea unei forţe din afară, ci din interior. Decăderea a început pe măsură ce tot mai multe lumi s-au alăturat Vechii Republici. Oficialii locali au devenit susceptibili la influenţă şi mită, plecându-se cel mai adesea în faţa dorinţelor celor implicaţi în afaceri de comerţ interstelar. Senatul, slăbit de atâtea secole de pace şi mulţumire de sine, a devenit periculos de neglijent. Răsturnarea politică era inimaginabilă, dar inevitabilă.

SITH...

Un mare contigent dintre Cavalerii Jedi care fuseseră ademeniţi de partea întunecată a Forţei au fost expulzaţi din Vechea Republică. După ce au pribegit o vreme, ei au dat peste fiinţele umanoide cunoscute sub numele de Sith şi au adus această specie în stare de sclavie. Cei din partea întunecată au ajuns să fie cunoscuţi sub denumirea de Stăpâni ai Sith-ilor. Pentru următoarele câteva mii de ani imperiul lor avea să prospere şi să crească. În acest timp cavalerii Jedi decăzuţi începură de asemeni să facă experimente asupra supuşilor lor, convertind mulţi Sith în fanaticii războinici Massassi.

Naga Sadow a condus Imperiul Sith. El a văzut ocazia de a extinde Imperiul Sith şi a invadat Vechea Republică, însă armatele sale au fost înfrânte de forţele combinate ale flotei Vechii Republici şi ale Cavalerilor Jedi. Sadow cu o armată compusă din războinici Massassi a fugit spre marginile îndepărtate ale universului, oprindu-se în cele din urmă pe cea de-a patra lună a planetei Yavin. Aici dictatorul militar a început să facă experimente asupra celor ce l-au urmat, transformându-i în fiare monstruoase. Aceasta a avut drept consecinţă Războiul Fiarelor de pe Sistemul Onderon. Maestrul Jedi Arca, Străjerul

recent descoperitului Sistem Onderon trimise ucenicii săi Jedi pentru a pune capăt violentului Război al Fiarelor. Sub conducerea lui Ulic Qel-Droma, aceşti Jedi încearcă să aducă pacea pe Onderon, dar ei sunt permanent împiedicaţi de puterile răului ale Reginei Amanoa, o urmaşă a lui Naga Sadow. În cele din urmă conflictul vechi de secole se încheie odată cu sosirea Maestrului Arca, moartea Reginei Amanoa şi căsătoria Stăpânului Fiarelor Oron Kira cu Prinţesa Galia. Între timp, Cavalerul Jedi Exar Kun ce fusese instruit de Maestrul Jedi Vodo-Siosk Baas găseşte învăţătura interzisă a vechilor Sith. El imită căile demult decăzuţilor Sith şi le foloseşte pentru a crea o proprie filosofie a Codului Jedi. Cu aceste cunoştinţe Kun pune la cale o vastă şi puternică frăţie şi îşi arogă titlul de prim Stăpân întunecat al Sith. Kun şi alţi Stăpâni Sith preiau controlul asupra Galaxiei şi reînvie vechiul Imperiu Sith. Lor li se opun în mod violent sute de Cavaleri Jedi. Războiul Sith care urmează este un conflict teribil în care multe personaje istorice importante sunt ucise, inclusiv Maestrul Jedi Arca. Toţi Cavalerii Jedi se adună laolaltă pe luna-junglă într-un front unit contra cetăţii fortificate Sith construite de Exar Kun. Cavalerii Jedi aliaţi printr-o masivă lovitură nimicitoare distrug pe supravieţuitorii Massassi. La scurtă vreme după aceea Exar Kun este şi el ucis de Cavalerii Jedi. Spiritul său este surghiunit pe un tărâm al întunericului veşnic pe Yavin 4. Stăpânii Sith sunt înfrânţi şi nu se mai aude nimic despre ei până peste câteva secole, pe timpul războiului comerţului, pe Planeta Naboo.

IMPERIUL...

Un senator ambiţios şi lipsit de scrupule numit Palpatine s-a ridicat extrem de repede la putere, ajutat de către unii membri obscuri ai Senatului care începuseră să râvnească la mai multă influenţă şi autoritate. Promiţând că va face curăţenie în Galaxie şi va readuce Republica la strălucirea ei de odinioară, Palpatine a fost ales Preşedinte al Republicii şi s-a înconjurat cu acei oficiali lacomi şi avizi de putere care l-au sprijinit în ascensiunea sa. Ceea ce ei nu ştiau era că Palpatine îşi trăgea puterea şi carisma de la partea întunecată a Forţei. El avea însă ambiţii mult mai mari decât i-ar fi îngăduit funcţia de Preşedinte, iar aceia care i-au netezit drumul spre înaltele sfere ale puterii

politice se vor trezi curând înlăturaţi, întemniţaţi ori striviţi de mâna grea a lui Palpatine, în timp ce acesta îşi urmărea fără cruţare ţelul final. Din ordinul lui Palpatine, noul imperiu a început o cursă a înarmării cum nu a mai existat alta în istoria galactică. Imense nave cu o incredibilă putere de foc au sărit de pe planşeta de proiectare în existenţa reală parcă peste noapte. Progresul tehnologic ce a rezultat a determinat apariţia unei noi ştiinţe a războiului.

Sistemele din centrul galaxiei au fost primele care au căzut, guvernele lor planetare fiind înlăturate prin forţă, în timp ce legea marţială se extindea de la o lume la alta.

Sigur pe poziţia sa, înconjurat de un nucleu militar ce-i ştia de frică, Palpatine s-a autodeclarat Împărat. Pentru prima oară în nenumărate secole, lumile Vechii Republici s-au trezit conduse de un singur om. Toate drepturile personale au ajuns la cheremul capriciilor Împăratului, iar cele dintâi revolte împotriva lui Palpatine au fost înăbuşite aproape înainte de a izbucni. Cavalerii Jedi au fost vânaţi în mod sistematic şi executaţi sumar. Ei s-au văzut abandonaţi, trădaţi sau ucişi chiar de către aceia pe care îi apăraseră vreme îndelungată. Senatul marionetă ce fusese păstrat în funcţiune era permanent dezbinat, iar conducerea directă a fost încredinţată guvernatorilor regionali numiţi de Palpatine. Crearea unei arme teribile, una capabilă să distrugă o planetă întreagă cu un singură lovitură, a ţinut liderii îngroziţi ai fiecărei lumi sub ameninţarea anihilării. Steaua Morţii a fost ultimul cuvânt al lui Palpatine – asigurarea finală a puterii sale asupra miliardelor de fiinte pe care le conducea.

ALIANŢA REBELĂ…

Când imperiul lui Palpatine a ajuns la putere, un grup de cetăţeni de pe întreg cuprinsul galaxiei au început să se organizeze încet şi discret într-o Forţă Rebelă. Rebelii aveau un singur scop: distrugerea Imperiului şi întoarcerea la sistemul democratic din trecut. La început fără să ştie, acest grup curajos a avut aliaţi în Senat. Acei senatori planetari au înţeles pericolul extrem reprezentat de ascensiunea rapidă la putere a lui Palpatine şi au pus la cale în secret răsturnarea lui printr-o mişcare de preemţiune care ar fi concentrat valul rezistenţei

într-o forţă care să asigure libertatea tuturor locuitorilor Vechii Republici.

Senatorul Bail Organa din Alderaan şi senatoarea Mon Mohtma din Chandrila au pus la cale în secret un plan care, se spera, va împiedica drumul său spre Preşedinţia Senatului. Tentativa lor a eşuat deoarece ridicarea la putere deplină a lui Palpatine s-a produs literalmente peste noapte odată ce baza sa de politicieni corupţi a fost instalată. La o întâlnire în reşedinţa lui Organa în Casa Cantham din Oraşul Imperial, Mohtma a îndemnat la revoltă generală împotriva lui Palpatine şi a forţelor sale crescânde. Organa s-a opus, temându-se că o asemenea mişcare ar fi putut distruge nu numai pe Palpatine, dar şi întregul sistem de guvernare pe care ei luptau să-l salveze. Organa dedicase întreaga sa viaţă democraţiei Vechii Republici şi sistemului senatorial şi socotea că odată pusă în mişcare pentru a-l opri pe Palpatine anarhia nu va mai putea fi controlată.

Apoi o mică planetă din Sectorul Sern, lângă Lumile Centrale, a fost prima care a simţit urgia militară a lui Palpatine. Masacrul de la Ghorman a avut loc atunci când guvernatorul planetar ghormanez a refuzat să se încline în faţa lui Palpatine. Cetăţenii acestei lumi, sfidând o sporire Imperială a impozitelor au organizat un protest paşnic pe principalul port spaţial al planetei, blocând pistele de aterizare folosite de navele lui Palpatine. Zeci de persoane au fost ucise şi alte sute grav rănite când o navă militară condusă de Căpitanul (ulterior Marele Moff) Tarkin a aterizat intenţionat peste protestatari când venise să adune noile taxe. Acest eveniment a marcat moartea Vechii Republici şi în acel moment multe alte lumi au înţeles că sistemul democratic pe care îl cunoşteau s-a prăbuşit complet.

Bail Organa, îngrozit de o asemenea monstruozitate, a început să o ajute pe senatoarea Mohtma să deturneze fonduri şi arme în mâinile sufletelor curajoase care s-au unit în curând, formând celule de rezistenţă organizată. Încă şi mai important, poate, Organa şi mica sa grupare de simpatizanţi ai rebelilor din Senat au pus la dispoziţia liderilor rebeli informaţii strict secrete, permiţându-le să plănuiască lovituri prin surprindere împotriva navelor şi trupelor Imperiale.

Multele grupuri izolate de rezistenţă împrăştiate în toată galaxia i-au pricinuit puţine griji lui Palpatine. Conducătorii lor

erau săraci, iar forţele lor dezorganizate. Ei aveau puţine arme şi desigur nimic din ceea ce ar fi putut face faţă forţelor imperiale însărcinate cu eliminarea lor. Multe unităţi de rezistenţă au fost dispersate sau chiar nimicite, iar planeta lor a fost pusă sub legea marţială.

Implicarea senatoarei Mothma în Rebeliune a fost descoperită de poliţia secretă Imperială, dar înainte ca ea să fie prinsă, o informaţie dintr-o sursă amicală ajunsă la urechea lui Organa i-a permis să părăsească capitala imperială. Astfel ea a evitat capturarea şi dedicându-se cu totul distrugerii Imperiului a devenit Şeful Statului Major al Alianţei Rebele.

Lucrând la organizarea unei Alianţe a Planetelor Rebele, primul său succes a venit la o conferinţă secretă ţinută în sistemul Corellian. Întrucât Mohtma a arătat numeroşilor lideri ai grupurilor de rezistenţă dispersate cum o conducere centrală ar duce la îmbunătăţirea comunicaţiilor, la un acces mai mare la fonduri, aprovizionare şi armament cele trei grupuri principale de rezistenţă au căzut de acord să se unească într-un grup coerent. Acest Tratat Corellian a pus bazele Alianţei care în scurtă vreme şi-a sporit puterea graţie nou-formatei unităţi.

Declaraţia Rebeliunii, ratificată la aceeaşi conferinţă, l-a sfidat în mod făţiş pe Palpatine şi chiar i s-a adresat personal. Ea prevedea, între altele:

„Ai dezorganizat Senatul, vocea Poporului;

Ai instituit o politică flagrantă de rasism şi genocid împotriva popoarelor non-umane din galaxie.

Ai înlăturat conducătorii aleşi ai planetelor, înlocuindu-i cu Moff-i şi Guvernatori după bunul tău plac;

Ai mărit impozitele fără consimţământul celor impozitaţi;

Ai ucis şi întemniţat milioane de persoane fără a beneficia de un proces;

Ai extins armata dincolo de limitele necesare şi prudente, doar pentru unicul scop de a-i oprima pe supuşi;

Noi, Alianţa Rebelă, în numele şi cu autoritatea fiinţelor libere din galaxie declarăm în mod public şi solemn intenţiile noastre:

Să luptăm şi să ne opunem ţie şi forţelor tale prin orice mijloace care ne vor sta la îndemână;

Să refuzăm orice lege Imperială contrară drepturilor fiinţelor libere;

Să provocăm distrugerea ta şi distrugerea Imperiului Galactic;

Să eliberăm pentru totdeauna toate fiinţele din galaxie;

Pentru îndeplinirea acestor ţeluri noi punem chezăşie proprietăţile, onoarea şi vieţile noastre”

Lumile de pe întinderea galaxiei s-au unit în lupta contra tiraniei lui Palpatine şi a Imperiului său. Divergenţele care existaseră cândva între rase şi specii au fost aruncate peste bord, deoarece dorinţa comună de libertate a devenit centrul de greutate al vieţilor lor. Piloţi spaţiali au străbătut distanţe interstelare, adeseori în mici nave de luptă, cu riscul de a fi detectaţi şi întemniţaţi de imperiali, în scopul de a se alătura Rebeliunii.